

สิบเอ็ด

“คุณหนูหวังเจ้าคะ บ่าวขอกล่าวสักคำในฐานะผู้ผ่านโลกมามาก องค์รัชทายาทอาจจะอ่อนโยน มีน้ำใจกับท่าน ทว่าเขาก็เป็นบุรุษที่จะขึ้นครองราชย์ต่อจากฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน ดั่งนั้นแล้วชายาของเขา...”

หวังเลียงเฟิงมองลี้หยางผู้กล่าวซึ่งกำลังหวดบ่าให้เธอ ลี้หยางหุบปากลงก้มหน้าต่ำ หวังเลียงเฟิงหัวเราะออกมาเสียงดัง “เจ้าคิดว่าข้ากับเขากำลังพัฒนาความสัมพันธ์ให้กลายเป็นคนรักอยู่หรือ” หวังเลียงเฟิงเห็นลี้หยางหน้าแดงก็โบกมือ “คิดมากไปแล้ว”

ลี้หยางเงยหน้ามองหวังเลียงเฟิงอย่างงุนงง หวังเลียงเฟิงจึงกล่าวเสียงนุ่ม “ชายาองค์รัชทายาทจะต้องเป็นสตรีที่เพียบพร้อม อย่างน้อยที่สุดก็ต้องไร้ราติคาว แต่ข้าเป็นม่าย มีลูกแล้วหนึ่ง อีกทั้งไม่ใช่คุณหนูสูงศักดิ์จากตระกูลใด...”

ตระกูลหวังตัดขาดเธอแล้ว หวังเลียงเฟิงไม่คิดว่าตนเองเป็นคนของตระกูลขุนนางอีก และไม่ยากกลับไปอยู่ตระกูลที่มีคนคิดร้ายกับเธอด้วย หวังเลียงเฟิงยิ้มและมองลี้หยาง “ข้าไม่เคยคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเขาจะลึกซึ้งเกินกว่าการเป็นสหาย”

ลี้หยางตระหนักรู้ว่าหวังเลียงเฟิงหาใช่พวกที่อยากได้อะไรก็มี หรือต้องการมีสิ่งที่สูงค่าเกินกว่าฐานะของตน ลีหน้าจึงผ่อนคลายลง แต่แล้วก็ต้องเคร่งเครียดขึ้นมาอีกครั้ง “แต่ต้องครีซทายาท...” ไม่ว่าจะมีอะไร หลี่เหวินหลงก็พึงพอใจในตัวหวังเลียงเฟิงซัดๆ

หวังเลียงเฟิงกลับส่ายหน้า “วันนั้นเขาแค่ต้องการจะเอาชนะข้า ชายคนนั้นคงไม่เคยเห็นผู้หญิงที่ไม่หวงเนื้อหวงตัวเช่นข้ากระมัง เฮ้อ...”

หวังเลียงเฟิงอดคิดไม่ได้ว่าหากหลี่เหวินหลงนั้นหลงเข้าไปอยู่ในโลกที่ตนจากมาได้พบเจอคนต่างชาติดูดจับกันในที่สาธารณะ พบผู้หญิงให้นมลูกในที่สาธารณะจะเป็นเช่นไร องครีซทายาทแห่งต้าหลี่คงวิ่งหนีกลับมาโลกนี้แทบไม่ทัน

แต่พอคิดว่าหลี่เหวินหลงจุ่มพิตปากน้อยๆ ของหวังเฟิงหลง ที่เฟิงจะดื่มนมจากถันของเธอไป หวังเลียงเฟิงก็อดคิดลามากจนหน้าแดงก่ำไม่ได้ สายตาทำทนายของหลี่เหวินหลงตอนนั้นทำให้เข้าใจว่าเขาแค่อยากเอาชนะ ไม่อยากให้สตรีไร้ยางอายเช่นเธอหัวเราะที่ตัวเขาไม่ประสีประสา นี่ละหนาคักดีศรีของลูกผู้ชาย...

“แล้วหากองครีซทายาททรงคิดกับท่านแบบ...” ลี้หยางพูดเท่านี้ก็รู้ตัวว่ากล่าวคำไม่เหมาะสม จึงเก็บปากเก็บคำ ก็ม้วนหน้าขอโทษให้หวังเลียงเฟิงต่อทันที

“ด้วยตำแหน่งของเขา ฝีมือของเขา หน้าตาเช่นเขา และความร่ำรวยของเขา สามารถเลือกสตรีที่สมบูรณ์แบบกว่าข้าได้เป็นสิบหรือยี่สิบคน จะมาขายตาและอะไรกับข้ากัน” หวังเลียงเฟิงกล่าวอย่างมั่นใจ คิดต่อในใจว่า “อีกอย่างหนึ่ง... ข้าเล่าประวัติให้เขาฟังว่าเป็นสตรีที่เฒ่ามาจนเสียตัวให้ใครก็ไม่รู้ เขาที่อยู่ในโลกซึ่งมีค่านิยมว่าสตรีที่ดีควรรักษานวลสงวนตัว คงไม่อยากได้นางเมรย ลูกติดคนนี้เป็นชายนะหรือ”

“องครีซทายาทไม่ใช่คนโง่ เขาไม่สนใจข้าหรอก ลี้หยาง... เรื่องนี้เจ้ากล่าวให้ข้าฟังได้ แต่ห้ามไปพูดต่อหน้าผู้อื่นอีกเด็ดขาด มันคือการดูหมิ่น

องค์รัชทายาท เข้าใจหรือไม่”

ลี้หยางรับคำหวังเลียงเฟิงหลายครั้ง เหล่าลัทธิศักดิ์สิทธิ์ได้ฟังคำพูดของมารดาแล้วอดหันมามองหน้ากันอย่างสงสัยไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าทั้งที่มารดากับหลี่เหวินหลงมีบุตรด้วยกันแล้วคนหนึ่ง เหตุใดมารดาถึงได้กล่าวเหมือนว่าระหว่างนางกับหลี่เหวินหลงนั้นเป็นไปไม่ได้

‘มนุษย์ที่ช่างยุ่งยากแท้’ สุนัขเทพหยินถอนใจแรงๆ แต่เอาเถิด นี่ไม่ใช่เรื่องของพวกเขา เหล่าลัทธิศักดิ์สิทธิ์จะไม่ยุ่ง

ลี้จินกับลี้หลินได้ฟังเช่นนั้นก็ลอบเหลียวตามองกัน พวกนางทั้งสองล้วนเป็นมือดีที่ถูกฝึกฝนมาให้รับใช้องค์รัชทายาท แต่เพราะองค์รัชทายาทไม่ชอบสตรี ด้วยฝังใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นในวังหลัง พวกนางจึงไม่เคยได้รับใช้เขา พอมีหวังเลียงเฟิง หลี่เหวินหลงจึงไปตามพวกนางมา แล้วส่งตัวมาให้หวังเลียงเฟิงเลือกเป็นสาวใช้โดยเฉพาะ แม้ว่าค่าแรงที่ได้จากหวังเลียงเฟิงจะไม่ค่อยดี แต่ก็ไม่คุ้มกับค่าตัวที่แท้จริงของพวกนางอยู่ดี โดยส่วนนี้หลี่เหวินหลงได้ช่วยให้เป็นพิเศษ กำชับว่าไม่จำเป็นต้องบอกหวังเลียงเฟิง ดูอย่างไรองค์รัชทายาทก็ชื่นชอบและทุ่มเทให้นายหญิงของพวกนางยิ่งนัก

เห็นหวังเลียงเฟิงดูถูกตัวเองเช่นนี้ ลี้จินทนไม่ไหวจึงเอ่ย “คุณหนู ในประวัติศาสตร์ของต้าหลี่เคยมีฮ่องเต้สมรสกับแม่ม่ายด้วยนะเจ้าคะ”

หวังเลียงเฟิงที่หลับตาพร้อมรับการปรนนิบัติจากลี้หยางลืมนึกขึ้นมามองลี้จิน นางเอ่ยต่อเสียงนุ่ม “ในรัชสมัยของหลี่ฉางเชียนฮ่องเต้ พระองค์นำกำลังทหารพิทักษ์รักษาชายแดนเหนือสู้รบกับต้าฉีสามวันสามคืนแล้วพ่ายแพ้ในตอนนั้นมีหญิงม่ายสามสิบคนเสียชีวิตช่วยพระองค์เอาไว้ ภายหลังหลี่ฉางเชียนฮ่องเต้ได้รับชัยชนะเสด็จกลับเมืองหลวง มีรับสั่งแต่งตั้งนางเป็นซูเฟย นางเป็นพระสนมคนโปรดของพระองค์ ตราบจนวาระสุดท้ายพระองค์ยังเรียกนางอยู่เลย”

“แล้วเหตุใดชีวิตของพวกแม่ม่ายแห่งต้าหลี่ถึงต้องทุกข์ทรมานขนาดนี้เล่า” หวังเลียงเฟิงถามกลับ

รอยยิ้มบนใบหน้าลี้จิ้นเจื่อนลง เพราะโอรสของสองเฮ่าในยามนั้นมีความหลังฝังใจ ต่อมาจึงตั้งกฎและใช้อำนาจให้นักรบราชกรูให้เชื่อว่าแม่มายคือตัวอัปมงคล และต้องไปอยู่อาราม

“พวกเจ้าเลิกวาดหวังอะไรที่ไม่มีทางเป็นไปได้ได้แล้ว” หวังเลี้ยงเพิงกล่าวอย่างรำคาญเต็มแก่ “อย่างที่บอก เทวินหลงเป็นคนฉลาด ทั้งยังมีฐานะสูงส่ง แต่ไม่รังเกียจแม่มายอย่างข้าก็นับว่าเป็นบุญของข้าแล้ว และข้าเอง... ชีวิตนี้จะขอทุ่มเทให้หวังเพิงหลง นอกเหนือจากนั้นข้าไม่เคยคิด”

ลี้จิ้นกับลี้หลินมองหน้ากัน ก่อนจะถอนใจเบาๆ ในตอนนั้นเองหยงหนานก็ได้มาที่เรือนพร้อมรายการของที่ลี้เทวินหลงเตรียมเอาไว้ใช้ในงานฉลองอายุครบรอบร้อยวันของหวังเพิงหลง และมอบหีบใส่เสื้อผ้าที่สั่งตัดเอาไว้ให้ด้วย หวังเลี้ยงเพิงมองแล้วยิ้มอ่อนโยน

“ของทุกอย่างข้าได้นำไปไว้ที่ศาลาชมหมยแล้วขอรับ คุณหนูหวังไปตรวจดูได้ทันที” หยงหนานกล่าว “องค์รัชทายาททราบว่าคุณหนูหวังต้องการเตรียมอาหารด้วยตนเองจึงสั่งให้ข้ามารับรายการที่ต้องจัดซื้อ ฟร่งนี่จะได้เตรียมเอาไว้ให้คุณหนูหวังแต่เช้าขอรับ”

“ผู้ชายคนนี้น่ารักจริงๆ” หวังเลี้ยงเพิงอดชมออกมาไม่ได้ หันไปพยักหน้าให้ลี้จู่เอาใบรายการสิ่งของที่ต้องการซึ่งเธอเขียนไว้แล้วมามอบให้หยงหนาน

ลี้จู่มอบใบรายการสิ่งของพร้อมด้วยถุงเงินให้หยงหนาน ก่อนจะอุ้มหวังเพิงหลงมาส่งให้หวังเลี้ยงเพิง

หวังเลี้ยงเพิงเปิดหีบก็เห็นชุดเด็กชายสีแดงพร้อมตัวกำไลทองคำ และสร้อยคอห้อยจี้กุญแจอายุหมั้นขวัญยืนที่หล่อจากทองแท้ ประดับด้วยอัญมณีเม็ดเล็กสีแดงเข้ม

หวังเพิงหลงที่ชอบของมีประกายเห็นเช่นนั้นก็เอื้อมมือมาคว้าไปกำไว้แน่น หวังเลี้ยงเพิงหัวเราะ ลูกชายคนดีชอบของมีค่ามาตั้งแต่อายุในท้องของเธอแล้ว พอลองจับเขาแต่งตัว หวังเพิงหลงก็เผยความสง่างามในความน่าเอ็นดู หวังเลี้ยงเพิงและเหล่าสาวใช้เห็นแล้วต่างใจละลาย ที่กันหีบใส่เสื้อผ้าของ

หวังเฟิงหลงยังมีสร้อยแขนป้ายห้อยคอของสัตว์เลื้อยแต่ละตัวที่สลักชื่อของพวกเขา มีตราประทับขององค์รัชทายาท สื่อความว่าหากสัตว์เลื้อยพวกนี้เดินไปไหนมาไหน ห้ามใครรังแกพวกมันโดยเด็ดขาด หากไม่ยอมมีปัญหากับรัชทายาท

หลังจากที่หวังเฟิงหลงสวมป้ายห้อยคอให้ พวกพยัคฆ์วาต่างยัดอกขีดหน้าขึ้น วางท่าสูงส่งเสียดจนเหล่าสาวใช้ต้องกลั้นหัวเราะจนตัวสั่น ยิ่งเอาพวกมันมานั่งข้างหวังเฟิงหลงด้วยแล้ว ยิ่งดูก็ยิ่งน่ารักน่าเอ็นดู จนหวังเฟิงเฟิงอยากจะถ่ายรูปเก็บเอาไว้จริงๆ

ในวันงานเลี้ยงอายุครบร้อยวันของหวังเฟิงหลง หวังเฟิงเฟิงตั้งใจจะ

ทำอาหารทำอย่างง่าย ๆ อันได้แก่กับข้าวสี่น้ำแกงหนึ่ง เธอคิดในใจว่าเป็นแค่งานเลี้ยงที่เลี้ยงอาหารแก่คนในจวนรัชทายาทเท่านั้น แต่กลายเป็นว่าลี้จู่จิ้งหน้าตื่นเข้ามาบอกเสียงสั่นว่ามีคนเดินทางมาจากเมืองเหอผิงเพื่อร่วมงานเลี้ยงนี้ โดยเฉพาะ หวังเฟิงเฟิงจึงต้องทำอาหารเพิ่มขึ้นอีกสามโต๊ะ

“พวกเขาจะมาตอนไหน” หวังเฟิงเฟิงถามอย่างตระหนก

“พวกเขามาถึงแล้วเจ้าค่ะ” ลี้จู่กล่าว จนตอนนี้นางยังไม่อยากเชื่อว่าจะองค์รัชทายาทจอมเก็บตัวจะยอมให้ผู้อื่นที่ไม่รู้จักเข้ามาเหยียบในจวน พวกขุนนางนั้นแล้วไปเถิด แต่นี้เป็นชาวบ้านธรรมดาที่เขาไม่รู้จัก

หวังเฟิงเฟิงแต่งกายเสร็จก็รีบวิ่งออกมา เห็นทุกคนที่เธอคุ้นเคยที่เมืองเหอผิงกำลังลงมาจากรถม้าที่ติดป้ายข้างตัวรถว่า ‘จวนรัชทายาท’ หลายคนเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ที่ช่วยดูแลเธอที่เมืองเหอผิง เฟิงฉวีเดินมาหาเป็นคนแรก เอ่ยขึ้นเสียงสั่น

“แม่นางหวัง... ท่านสบายดีหรือไม่” พอเห็นว่าหวังเฟิงเฟิงสบายดี เฟิงฉวีก็น้ำตาไหล

หวังเฟิงเฟิงเองก็น้ำตาเอ่อคลอขึ้นมา หันไปมองเรือนที่หลี่เหวินหลงอาศัย หย่งหนานเข้าใจความรู้สึกของหวังเฟิงเฟิงจึงเอ่ยอย่างสุภาพ

“องค์รัชทายาทมีรับสั่งว่าวันนี้เป็นวันดี งานเลี้ยงอายุครบร้อยวันของคุณชายหวังจะจัดอย่างเจียบเหงาได้อย่างไร เลยให้ทหารไปรับพวกเขามาขอรับ”

หวังเลียงเฟิงหัวเราะแห้งๆ จากเมืองเหอผิงมาเมืองหลวงใช้เวลาถึงหนึ่งเดือน ผู้เฒ่าผู้แก่พวกนี้ต้องใช้เวลามากกว่าปกติ นั่นหมายความว่าหลี่เหวินหลงจะต้องเตรียมการเอาไว้อย่างเจียบๆ มาพักใหญ่แล้ว เขาตั้งใจจะจัดงานอายุครบร้อยวันให้หวังเฟิงหลงก่อนหน้าเธอเสียอีก “องค์รัชทายาทช่างเป็นสหายที่ดีจริงๆ”

ลี้หยางไ้ได้ยินหวังเลียงเฟิงรำพึงรำพันเช่นนั้นก็อดหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อไม่ได้ นางอยากบอกว่าดูเหมือนนี้จะไม่ใช่การทำเพื่อสหาย... แต่เหมือนเป็นการเกี้ยวพวนมากกว่า

มีพวกเฟิงฉวีมาร่วมงาน หวังเลียงเฟิงจึงเร่งให้บ่าวรับใช้ไปซื้อวัตถุดิบปรุงอาหารมาเพิ่ม เหล่าคนมาใหม่เดินทางรอนแรมมาไกล ถูกเธอไล่ให้ไปนอนพักเอาแรงในเรือนหนึ่งก่อน พร้อมทั้งออกคำสั่งให้พวกลี้หยางคอยดูแลรับรองพวกเขาให้ดี ไม่ต้องมาช่วยงานในครัว ส่วนตนก็พุ่งไปที่ครัวเตรียมทำอาหารด้วยความสดชื่นกว่าเก่า

ไม่คาดคิดว่าขณะที่กำลังทำอาหารจะพบกับชายชราแปลกหน้าผู้หนึ่ง เขาแต่งกายธรรมดาสามัญ กำลังนั่งถือไม้เท้ามองนางอยู่ เขาชี้หัวไม้เท้าไปที่บางสิ่งพร้อมถามเสียงดัง

“นั่นอะไร”

หวังเลียงเฟิงมองตามสายตาเขาก่อนจะยิ้มหวาน “ไ้เจ้าค่ะ ข้าหมักเอาไว้กับแป้งเพื่อเตรียมเอาไปทอด” หวังเลียงเฟิงชอบกินไก่ชุบแป้งทอด แม้ว่ารสชาติจะไม่เหมือนไก่ทอดยี่ห้อโปรดที่เคยกินในโลกเก่า แต่ก็พอถูกใจจนหายอยากได้

“แล้วดอกไม้พวกนั้นเล่า” ชายชราถามต่อ

“ดอกไม้ธูปา² เจ้าค่ะ” หวังเลียงเฟิงบอก “ดอกไม้ที่มีความหมายดีสามารถกินได้ วันนี้เป็นวันมงคล ข้าเลยจะเอามาใส่น้ำแกง”

“น้ำแกงอะไร” ชายชราทำตาโตถามอย่างสงสัย

“หม้อไฟเจ้าค่ะ” หวังเลี้ยงเฟิงตอบ ในโลกเก่านั้น สมัยราชวงศ์ชิง หม้อไฟดอกเบญจมาศถือเป็นพระกระยาหารโปรดของซูสีไทเฮา ในโลกนี้เอง ก็มีดอกไม้หลายอย่างเหมือนในโลกเก่า หวังเลี้ยงเฟิงเลยไม่พลาดทำเมนูนี้ เธอเคยทำให้หลี่เหวินหลงกิน ปรากฏว่าเขาชอบมาก วันนี้เขาอุตส่าห์จัดงานเพื่อบุตรชายของเธอ หวังเลี้ยงเฟิงเลยคิดจะเอาใจเขา

“หม้อไฟคืออะไร” ชายชราถามต่อ คนในโลกนี้ยังไม่รู้จักหม้อไฟ

“หม้อไฟคือ...” หวังเลี้ยงเฟิงอธิบายอย่างใจเย็น ชายชราผู้นี้ถามเกี่ยวกับอาหารแต่ละอย่าง หวังเลี้ยงเฟิงก็คอยตอบคำถาม พอตบเสร็จ เห็นเขายังไม่ยอมไปเธอเลยขอตัวไปทำอาหารพลางเล่าเรื่องราวไปเรื่อยๆ พรรณนารสชาติอาหารแต่ละอย่างด้วยความใจเย็น

ขณะที่เธอกำลังทำอาหารแต่ละอย่าง ชายชราผู้นั้นฟังเธอพลางสูดกลิ่นอาหารในครัวแล้วเอาแขนเสื้อเช็ดน้ำลาย หวังเลี้ยงเฟิงจึงตัดแบ่งให้เขาลองชิม

หวังเลี้ยงเฟิงไม่ได้มีฝีมือทำอาหารเป็นเลิศ แต่เพราะวันนี้เป็นวันดีของบุตรชายจึงไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาด เลยสวมแหวนวิเศษขณะทำอาหาร บันดาลให้ตนสามารถดึงรสชาติกลมกล่อมออกมาได้ ชายชราคนนั้นกินเสร็จก็ยื่นถ้วยให้นางเป็นเชิงว่าขออีก หวังเลี้ยงเฟิงจึงกล่าว

“ยังไม่ได้เจ้าค่ะ ยังต้องแบ่งให้แขกทุกคนในงาน”

“แค่ถ้วยเดียวคงไม่เป็นไรกระมัง” ชายชราแคะซี่ฟัน

“ท่านกินไปด้วยหนึ่งแล้ว เดี่ยวจะกินต่อในงานไม่ไหวนะเจ้าค่ะ” หวังเลี้ยงเฟิงคิดว่าเขาคงจะเป็นแขกสักคนในงาน

“เช่นนั้นข้าจึงต้องรีบกินให้ได้มากที่สุดอย่างที่ทำในตอนนี้อย่างไรเล่า อาหารอร่อยเช่นนี้ เจ้าพวกนั้นต้องแย่งข้ากินจนหมดแน่” ชายชราว่าพร้อมขยับถ้วยของตน สายตาก็มองไปที่เบ็ดต้มน้ำดอกหอมหมื่นลี้ในชาม

² ดอกเบญจมาศ

หวังเลียงเฟิงปั่นหน้าจริงจัง “ไม่ได้ก็คือไม่ได้เจ้าคะ”

ชายชราหรีตา หวังเลียงเฟิงเห็นอีกฝ่ายพุ่งตัวไปที่ซามเปิดต้มก็คว้า
ข้อมือขวาของเขายื่นไปหาเนื้อเปิดในซามอย่างรวดเร็ว ชายชราเบิกตากว้าง
เล็กน้อยก่อนจะยื่นมือซ้ายออกไป หวังเลียงเฟิงตะปบซามเปิดหลบมือของ
อีกฝ่ายแล้วหมุนตัวไปยืนอีกฝั่งหนึ่ง ชายชราจึงหันมาพินิจมองเธอเต็มตา จาก
นั้นก็พุ่งตัวเข้าไปหาไก่ทอดที่ทอดเสร็จแล้วและวางเอาไว้ให้สะเด็ดน้ำมันแทน
หวังเลียงเฟิงผลัดกะละมังใส่ผักสดไปชนจานไก่ทอดให้ไกลไปทางซ้าย
ชายชราคนนั้นจึงจ้วงได้แต่ผักสด เขาหันมองนางอีกรอบหนึ่งก่อนจะกล่าว
เสียงดัง

“เจ้าเป็นวรยุทธ์!”

“หือ” หวังเลียงเฟิงทำหน้านงนง นางไม่รู้จักรยุทธ์อะไรนั่นหรอก เพียง
แค่ตอนอยู่กระท่อมไม้ไผ่ พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ชอบพุ่งเข้าไปทำลายอาหารที่
ทำเอาไว้ หวังเลียงเฟิงเลยต้องคอยระวังทุกฝีก้าว เธออาจจะไม่รู้กระบวรท่า
ต่อสู้ แต่ก็พอใช้สัญชาตญาณปกป้องอาหารได้ ร่างกายจึงซึมซับการเคลื่อนไหว
นั้นมาโดยไม่รู้ตัว

ชายชรายื่นไม้เท้าไปปิดจานไก่ทอด หวังเลียงเฟิงตกใจรีบไปถือตัวไปคว้า
จาน กอบเอาเหล่าไก่ทอดไว้ก่อนที่พวกมันจะตกพื้น ไก่ทอดหลายชิ้นถูกชาย
ชราเอาปลายไม้เท้าติดเข้าหาตัวเขา เขาหยิบจานเปล่าขึ้นรับไก่ทอดพวกนั้นไว้
อย่างรวดเร็ว ก่อนจะเลียปาก เตรียมกินไก่ทอดที่ตนแย่งมาได้ หวังเลียงเฟิง
คว้าปลายไม้เท้าของอีกฝ่ายแล้วตัวดิ้นให้หัวไม้เท้ากระทุ้งกันจานให้ไก่ทอดลอย
ขึ้นสูง

หวังเลียงเฟิงกับชายชราพุ่งเข้าหาไก่ทอด แต่ก่อนที่พวกเขาจะคว้าเอา
ไว้ได้ สุนัขเทพหยางก็กระโดดขึ้นมากลางวงอัปกกับไก่ทั้งหมดเข้าปากแล้ว
พลีตัวลงพื้นอย่างงดงาม ทำเอาหนึ่งเด็กสาว หนึ่งชายชรา ที่แย่งไก่ทอด
พวกนั้นอยู่มองอย่างตกตะลึง

อ้ายไปลูปพุงเบาๆ อยู่โลกมนุษย์มานาน มันชักเริ่มชอบอาหารของ

มนุษย์แล้ว สุนัขเทพหยางมองหวังเลียงเฟิงที่มองชายชราแปลกหน้าที่ ก่อน
จะเดินทำไม่รู้ไม่ชี้ไปหาหลี่เหวินหลงที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่ตรงหน้าประตูครัว

“อาจารย์ ท่านกำลังทำอะไร!” หลี่เหวินหลงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง เขา
อ้อมอ้ายไปขึ้นมาลูบพุง สุนัขเทพหยางครวญครางอย่างพอใจ

“ศิษย์รัก!” เฟิงไท่ซู่เรียกหลี่เหวินหลง เดินมากุมมือเขาจะไปหา
หวังเลียงเฟิง ก่อนกล่าวอย่างมั่นใจ “ข้าหาเจ้าสาวให้เจ้าได้แล้ว!”

หวังเลียงเฟิงตามไม่ทัน เฟิงไท่ซู่เข้ามาจับข้อมือเธออย่างรวดเร็ว กด
จุดตรวจอะไรสักพักก็เอ่ยอย่างเจ้าเล่ห์

“เจ้ามีพลังมนตราสีขาวยังหรือไม่?”

“คือ...” หวังเลียงเฟิงทำหน้าครุ่นคิด เธอจำไม่ได้แล้วว่าตนเองมีพลัง
มนตราสีอะไร

เฟิงไท่ซู่จ้องเด็กสาวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า “ปรากฏบริสุทธิ์ถึงเพียงนี้ กำลัง
ภายในถึงเพียงนี้ พลังมนตราระดับนี้ หน้าอกขนาดนี้ บั้นท้ายขนาด... โอ๊ย!”
เฟิงไท่ซู่โดนหวังเลียงเฟิงตบจนหน้าหัน เขาถลึงตาใส่เด็กสาว “เจ้าเด็กบ้า!
กำลังมือกับผู้อาวุโสหรือ!”

“อาจารย์ เมื่อครู่ท่านเป็นคนผิดนะ” หลี่เหวินหลงกล่าวอย่างอ่อนใจ

“ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ!” เฟิงไท่ซู่ฉวยข้อมือหวังเลียงเฟิง ผลักเด็กสาวไป
หาหลี่เหวินหลง “นางคือนารีกายาพิสุทธ์ เป็นแม่พันธุ์ชั้นยอด! ศิษย์รัก เจ้าก็
เคยได้ยีนการผสมกายาผสมหยินหยางเพื่อรับพลังที่เหนือกว่า หากเจ้าเข้าห
กับนาง เจ้าจะสามารถรับพลังหยินของนางมาช่วยหนุน ทลายขีดจำกัดของ
ตนเองได้”

“เอาละ เอาเป็นว่าพวกเจ้าเข้าห้องแล้วเข้าหอกันเลย! เจ้าวิชาที่เจ้าฝึก
อยู่ทุกวันนี้มันจะได้สำเร็จสมบูรณ์เสียที!”

หลี่เหวินหลงหน้าเปลี่ยนสี ขณะที่หวังเลียงเฟิงหันไปยกหม้อขึ้นจากเตา
ไม่ให้น้ำแกงเดือดเกินไป ชายชราคนนี้เป็นแค่พวกพุดจาไร้สาระ เธอไม่ได้ยิน
ไม่ได้ยิน...

“อาจารย์...” หลีเหวินหลงบ่นหน้ายาก

“พลังมนตราของนางเป็นสีขา ความสามารถนี้จะตกทอดถึงลูกของเจ้าด้วย จะปล่อยนางไปไม่ได้เป็นอันขาดเชียว” เฟิงไท่ชูโบกไม้เท้า ก่อนจะปราดเข้าประชิดตัวหวังเลียงเฟิง เอื้อมมือไปที่ปุ่มถ่มถันคุ้งาม “เจ้าดูเต้าของนางสิ...”

หวังเลียงเฟิงหมดความอดทน หันมาจับตัวชายชราจ่อมไร่มารยาทผู้นี้โยนออกไป เฟิงไท่ชูตัวลอยละลิวทะเลประตุกระเด็นไปไกล

หวังเลียงเฟิงไม่คิดว่าตนจะมีพลังมากเท่านี้ เธอฝึกวิชาในคัมภีร์จนกำลังภายในแข็งแกร่ง แต่ก็ไม่เคยรู้ตัวเองเพราะไม่เคยฝึกต่อสู้กับผู้ใด ไม่เช่นนั้นวันนั้นในป่าเฮยอันคงไม่กลัวหมีมารจนสลบไป ส่วนชายชราที่ปลิวไป ด้วยปกติหวังเลียงเฟิงเป็นคนสุภาพ ไม่ชอบขว้างปาข้าวของหรืออาละวาด เธอจึงไม่รู้ว่าในตอนนั้นหากตนลงมือแล้วจะหนักหน่วงแค่ไหน เห็นเฟิงไท่ชูตัวลอยไปไกลถึงเพียงนั้นก็ตกใจเหมือนกัน

“อาจารย์!” หลีเหวินหลงปราดเข้าไปปรับร่างเฟิงไท่ชู ชายชราตัวลั่นเพราะบาดเจ็บ กล่าวเสียงกระหอนกระแท่น

“กำลังภายในแกร่งกล้า... เจ้ามีนามว่าอะไร” เฟิงไท่ชูถาม

“ผู้น้อยแซ่หวัง มีนามว่าเลียงเฟิงเจ้าค่ะ” หวังเลียงเฟิงตอบ

“เจ้าแต่งงานหรือยัง” เฟิงไท่ชูถาม

“ยังมีแต่ แต่ขำมีลูกชายแล้วเจ้าค่ะ” หวังเลียงเฟิงตอบ

“แล้วพ่อของลูก หรือสามีของเจ้าเล่า” เฟิงไท่ชูถาม

“ถือว่าขำไม่มีเจ้าค่ะ และก็ไม่ต้องการด้วย” หวังเลียงเฟิงอดทนตอบ

“ดี! ดี! เช่นนั้นรับศิษย์เข้าเป็นสามีดีหรือไม่ หลงเออร์ฝึกวิชาในคัมภีร์การาบสุริยา ทำอย่างไรก็ไม่อาจบรรลุขั้นสุดท้ายของคัมภีร์นี้ได้ หากเขาได้รับธาตุหยินจากเจ้ามาเพิ่มพลังธาตุหยาง จะต้องสำเร็จวิชาอย่างแน่นอน!” เฟิงไท่ชูพยักหน้าหลายที

“ผู้อาวุโส... ข้าบอกแล้วว่าไม่ต้องการแต่งงานกับใคร” หวังเลียงเฟิงนับหนึ่งถึงสิบในใจ

“เช่นนั้นก็แค่ผสานหยินหยางกันก็ได้ ถือว่าสงเคราะห์ลูกศิษย์ที่นำ
สงสารของข้า” เฝิงไท่ชูยังไม่ยอมตัดใจ

“ผู้อาวุโส ท่านอยากโดนอีกไซ้หรือไม่” หวังเลียงเพิงถาม

“ศิษย์ข้าไม่ตีตรงไหนหรือ” เฝิงไท่ชูถาม

หวังเลียงเพิงถอนใจยาว “มิใช่เขาไม่ดี แต่ข้ามีอาจทำให้องค์รัชทายาท
ต้องแปดเปื้อนได้เจ้าคะ อีกอย่างหนึ่ง... ชั่วชีวิตนี้ของเลียงเพิงขออุทิศให้
ลูกชาย ไม่คิดแต่งงานอย่างเด็ดขาด”

เฝิงไท่ชูลอบมองหลี่เหวินหลงที่หน้าเปลี่ยนสีขึ้นเรื่อยๆ แล้วก็ปลันหนัก
ขึ้นได้ ปกติหากพูดเช่นนั้น เจ้าหนูจะต้องบีบคอให้เขาหยุดพูดแล้ว แต่นี่กลับ
ไม่แม้แต่จะเอ่ยอะไรเลยสักคำ เห็นชัดว่าศิษย์รักอยากฟังคำตอบจากคุณหนู
หวังว่าจะยอมตกลงแต่งงานด้วยหรือไม่ เฝิงไท่ชูคิดแล้วอดสะดุ้งน้อยๆ ไม่ได้

อนิจจา... เขาก็ทราบว่หลี่เหวินหลงเสียมารดาไปตั้งแต่เล็ก ย่อม
ห่วงไหวกับสตรีที่นุ่มนวล มีความอ่อนละมุนอย่างที่มาตราพึงมี แต่ไม่เห็นว่า
รักแรกของศิษย์รักจะเป็นแม่มา่ยลูกหนึ่ง

“เจ้าช่วยคิดอีกทีเถิด” เฝิงไท่ชูยังคงมูมานะ “หลี่เหวินหลงมีพลังทเว
ในกายทำให้มีผลข้างเคียง คือระดับพลังมนตราต่ำตาม แม้ความสามารถจะ
สูงส่ง แต่กลับไม่สามารถเลื่อนระดับพลังมนตราได้โดยง่าย”

หวังเลียงเพิงหันมองเฝิงไท่ชูเป็นครั้งแรก ก่อนจะถามออกมาเบาๆ
“ระดับพลังมนตรานี้มิใช่ว่ามีติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดหรือเจ้าคะ” ถึงความรู้อของ
เธอในโลกนี้จะงูๆ ปลาๆ แต่ก็พอรู้ว่าระดับพลังมนตรานั้นไม่สามารถพัฒนา
ได้ มักจะมีระดับพลังแค่ตามที่มติดตัวมา

“นั่นสำหรับผู้อื่น หาใช่ผู้ที่มีพลังทเวอยู่ในตัวไม่” เฝิงไท่ชูเห็นนางสนใจ
จึงเร่งอธิบาย “ผู้ที่มีพลังทเวนั้นมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งกว่าผู้อื่น ทว่าระดับพลัง
มนตราจะเริ่มตั้งแต่ต่ำสุด เลยต้องพัฒนาฝีมือเพื่อเลื่อนระดับพลังมนตราด้วย
ตัวเอง ซึ่งไม่ง่ายเลย อุปมามนุษย์เหมือนสิ่งของ ผู้อื่นเป็นถ้วยน้ำ แต่เหวินหลง
นั้นคือบ่อน้ำ ผู้อื่นกินผลไม้วีเศษเลื่อนระดับพลังแค่ลูกเดียว ระดับพลัง

มนตรีของเขาก็เลื่อนขั้นได้แล้ว แต่เหวินหลงต้องกินผลไม้จนถึงลิบลูก!”

เฟิงไท่ซู่ถอนใจ “พลังเขาอาจจะมากกว่าคนอื่นก็จริง แต่ถ้าต้องการเลื่อนระดับพลังมนตราก็ต้องพยายามมากกว่าคนอื่น อีกทั้งวิชาท่าราบสุริยาของศิษย์ข้าพเจ้าได้มาจากแม่เขา เป็นวิชาร้ายกาจที่สตรีใช้ฝึกฝน ทว่าศิษย์รักเป็นบุรุษมีธาตุหยินไม่พอสำหรับฝึกขั้นสูงในคัมภีร์นี้ แต่ถ้าเขาได้พลังหยินจากนารีกายาพิสุทธ์ จะต้องเพิ่มระดับพลังมนตราและสำเร็จวิชาได้อย่างแน่นอน”

เห็นหวังเลียงเฟิงกำลังคิดตาม เฟิงไท่ซู่ก็จับมือนางกับมือหัตถ์เหวินหลงพาเดินไปด้วยกันทันที “เมื่อเจ้าเข้าใจแล้วก็ดี ข้าจะเตรียมห้องให้ ศิษย์รักเตรียมสูบลพลังหยินของนาง!”

หัตถ์เหวินหลงขึ้นตัวเอาไว้ “อาจารย์ ท่านลื้อข้าเล่นแล้ว”

“ข้ามิได้ลื้อเล่น นารีกายาพิสุทธ์นั้นหายากยิ่งกว่าหนึ่งในล้าน เมื่อเจ้าพบนางแล้วก็ต้องคว้าเอาไว้ให้มั่น” เมื่อคิดอะไรได้เฟิงไท่ซู่ก็ดึงหัตถ์เหวินหลงไปกระซิบ “จะยากอะไร เจ้าก็ถอดหน้ากากออกเสีย จากนั้นก็ทะลอมตีๆ นางก็ยอมเจ้าเอง” ศิษย์รักรูปงามปานหยกสลัก สตรีได้พานพบก็แทบมอดม้วยมรณา

“ท่านเหลวไหลใหญ่แล้ว!” หัตถ์เหวินหลงถลึงตาดูใส่อาจารย์ ก่อนจะหันมาหาหวังเลียงเฟิง “ขอภัยคุณหนูหวัง อาจารย์ของข้าเสียมารยาทแล้ว”

“แต่ข้าก็ยังอยากให้เจ้าคิดดู เป็นชายของค์รัชทายาทไม่มีอะไรเสีย” เฟิงไท่ซู่กล่าว

“มิได้เจ้าคะ ชายของค์รัชทายาทจะต้องเป็นสตรีบริสุทธ์ที่เพียบพร้อมทั้งชาติตระกูล หน้าตา และฐานะ เฟิงเอ๋อร์ต่ำต้อย ขอท่านผู้เฒ่าละเว้นด้วย” หวังเลียงเฟิงตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

หัตถ์เหวินหลงหลุบตาลงต่ำขณะที่เฟิงไท่ซู่กล่าว

“นั่งหนูอย่าได้ดูถูกตัวเอง นารีกายาพิสุทธ์เกิดขึ้นเพียงหนึ่งในล้านสำหรับผู้ฝึกยุทธ์แล้ว เจ้ามีค่ายิ่งกว่าพวกคุณหนูตระกูลใหญ่ทั้งหลายเสียอีก” เฟิงไท่ซู่มองหวังเลียงเฟิงแล้วครุ่นคิด “เจ้าไปกินพีชสวรรค์โค็ดมาหรือ จึงได้

พลังกายาพิสูทธิ์มาไว้ในครอบครอง”

การที่สตรีจะได้ชื่อว่าเป็น ‘นารีกายาพิสูทธิ์’ ได้นั้น จำต้องผ่านการกินพืชสวรรค์ และเชื่อว่าสตรีทุกคนที่กินพืชสวรรค์จะเป็นได้ สตรีบางคนกินพืชสวรรค์หลากหลายชนิดแต่ร่างกายไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองก็มีถมไป ดังนั้นพอเฟิงไท่ซู่เห็นหวังเลียงเฟิง เขาจึงรู้สึกราวกับค้นพบขุมทรัพย์ก็ไม่ปาน อยากจะจับแม่สาวคนนี้กับศิษย์รักให้เข้าห้องหอกันบัดเดี๋ยวนั้นเสียเหลือเกิน

ตอนอยู่ป่าตำหู่ หวังเลียงเฟิงกินพืชสวรรค์ไปมากมายนก่ายกอง ไท่หนเลยจะจำได้ว่ากินผลไม้และพืชสวรรค์ได้ไปจึงได้พลังนี้มา ขนาดได้ชื่อว่าเป็นนารีกายาพิสูทธิ์ตอนไหนก็ยังไม่รู้ตัวเลย

เห็นสีหน้าหวังเลียงเฟิง หลี่เหวินหลงจึงตัดบท “อาจารย์ เดียวจะเสียฤกษ์งามยามดี รีบไปโกนผมให้เด็กเถิด” เขาเดินหลังเฟิงไท่ซู่ออกไปพร้อมส่งสายตาลูแก่โทษให้หวังเลียงเฟิง “เสร็จงานนี้เรายังมีเรื่องต้องปรึกษาหารือกันอีก”

“จะมีเรื่องใดสำคัญยิ่งกว่าเรื่องของเจ้ากับนางอีกเล่า” เฟิงไท่ซู่หัวเราะมีเลศนัย กระซิบถามลูกศิษย์ “เจ้าชอบนางใช้หรือไม่”

พอหลี่เหวินหลงดันหลังเขาให้เดินไปเร็วขึ้น เฟิงไท่ซู่ก็กระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังลั่น

หวังเลียงเฟิงลอบมองชายชราก่อนจะถอนใจยาว “ตาแก่นี่ทำอะไร...” แล้วให้เขามาเป็นคนโกนผม กล่าวคำมงคลให้ลูกชายเธอ หวังเฟิงหลงจะไม่บ้าตามเขาหรือ หวังเลียงเฟิงครุ่นคิดอย่างจริงจัง

หวังเฟิงหลงเป็นเด็กที่มีลักษณะดียิ่ง กล่าวว่าเขาอาจจะดีกว่าหลี่เหวินหลงในวัยเด็กเสียด้วยซ้ำ เฟิงไท่ซู่ตรวจดูร่างกายเด็กชายแล้วกล่าวอีกหลายครั้ง

“ดี! ดี! ดียิ่ง! พอเจ้าโตแล้วข้าจะรับเจ้ามาเป็นศิษย์ให้ได้! ข้าจะสอนวิชาความรู้ให้เจ้าทั้งหมด!” เฟิงไท่ซู่หันไปหาศิษย์ “เจ้าดูเด็กคนนี้นี่ ดวงตา

เหมือนเจ้าตอเป็นทหารอย่างกับแกะ จนข้าเกือบนึกว่าเป็นลูกของเจ้ากับนางเสียแล้ว”

หวังเลียงเฟิงเบือนหน้าหนีด้วยความปวดคบาล

หลี่เหวินหลงเห็นท่าทางนางเป็นเช่นนั้นก็กระซิบปลอบเบาๆ “ข้ารู้ว่าอาจารย์นิสัยประหลาด แต่เขาเป็นยอดฝีมือในเชิงยุทธ์ เห็นเช่นนั้นแต่เขาก็ได้สมณานามว่า ‘เซียนกระบี่เฟิง’ เจ้าอย่าได้ดูเบาไป”

หวังเลียงเฟิงไม่ได้อยากให้นบุตรชายเป็นจอมยุทธ์ เพราะหวังเฟิงหลงอาจต้องต่อสู้จนตัวตายได้ แต่เมื่อหลี่เหวินหลงอุทสาห์อธิบายให้ฟังแล้ว เธอก็พยักหน้ารับเพื่อไม่ให้เขาเสียหน้าใจ

หลังงานเลี้ยงฉลองขนาดเล็กเสร็จสิ้น หลี่เหวินหลงได้เชิญชาวเมืองเหอผิงให้พักที่จวนรัชทายาท แต่เหล่าชาวบ้านต่างเกรงใจจึงขอไปพักที่โรงเตี๊ยมแทน

หลี่เหวินหลงเอ่ยสั่งตัวหวังเลียงเฟิงเอาไว้ เขาพานางมาที่ห้องหนึ่งซึ่งฝังไห่ซูรออยู่ก่อนแล้ว ฝังไห่ซูรอออกจะแปลกใจที่หลี่เหวินหลงพาคนนอกเข้ามาในห้องลับ ที่ขนาดหย่งหนานก็ยังไม่อาจเข้ามาได้ หลี่เหวินหลงเชิญให้ทุกคนนั่งลง ก่อนจะเริ่มเล่าเหตุการณ์ที่พบเจอในป่าเฮยอัน

“...มีผู้จงใจวางยาให้พยัคฆ์วายตัวออกอาละวาด เพื่อไล่ให้เหล่าสัตว์มารออกมาอาละวาดในตำหลี่ ข้าพยายามรวบรวมพยานหลักฐานแล้วคิดว่าอาจเป็นตำฉี” หลี่เหวินหลงหยิบยาเม็ดที่มิก่ลินชั่วร้ายให้เฟิงไห่ซู “อาจารย์ท่านคิดอย่างไร”

เฟิงไห่ซูรีบหยิบยาเม็ดนั้นมาสูดดม ก่อนจะขมวดคิ้วแน่น “พิษลั้ล็ก... มีเพียงไม่กี่คนในยุทธภพที่ปรຽงยานี้ได้ หากให้ข้าเดาน่าจะเกี่ยวกับสำนักประกาศิตพิฆเป็นแน่”

“สำนักประกาศิตพิฆชายพิฆไปทั่ว ไม่ง่ายเลยที่จะตรวจสอบว่าใครเป็นผู้ลงมือ” หลี่เหวินหลงหน้าเครียด “คนของข้าไม่รู้ว่ามีผู้ใดแอบเข้าไปในป่าเฮยอัน เห็นชัดว่าพวกเขาครอบคอบยิ่งนัก”

“ยอดฝีมือเช่นนั้นมิเพียงไม่กี่คนหรอก” เฟิงไห่ซูขมวดคิ้ว

หวังเลี้ยงเพิงไม่รู้เรื่องในยุทธภพจึงกำลงเพื่อซ่อนตัวพยัคฆ์ทิวาให้ขึ้นมานั่งตักแล้วลูบมันเบาๆ

หลี่เหวินหลงครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะกล่าว “อาจารย์ ไม่กี่วันก่อนข้าได้ยินเรื่องประหลาดมา ท่าน... รู้จักคัมภีร์กำราบอสูรหรือไม่”

หวังเลี้ยงเพิงมองหลี่เหวินหลง เขาไม่เอ่ยว่าเธอพบคัมภีร์นั้นในป่าเฮยอัน แสดงว่าเธอต้องการปกปิดเรื่องนี้กับทุกคน และเพื่อให้หวังเลี้ยงเพิงรู้เรื่องคัมภีร์นี้เขาจึงเชิญเธอเข้ามาในห้องนี้ด้วย

เห็นสีหน้าเพิงไ่หูแล้ว หลี่เหวินหลงจึงกล่าวต่อ “แล้วตำราปลุกพีชสวรรค์เล่า ท่านรู้จักหรือไม่”

เพิงไ่หูยัดตัวขึ้นก่อนกล่าวว่า “ของสองสิ่งนี้เจ้ากล่าวนั้นเป็นตำนานที่อดีตหัวหน้าสำนักตราหมีพิเป็นผู้นครอครอบงาย ชายผู้นั้นได้ชื่อว่าโจดชัวและมีพรสวรรค์อย่างถึงที่สุด รวบรวมของวิเศษมาไว้เพื่อตนเองมากมาย สุดท้ายก็โดนลูกน้องหักหลัง ทว่าของวิเศษสามสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดของเขากลับไม่มีผู้ใดรู้ว่าอยู่ไหน”

“สามสิ่งหรือเจ้าคะ” หวังเลี้ยงเพิงอยากรู้อยากเห็น

เพิงไ่หูหันมาอธิบายอย่างผู้รอบรู้เรื่องยุทธภพ “สองสิ่งในนั้นคือสิ่งที่พวกเจ้าเอ่ยออกมา ว่ากันว่าอดีตหัวหน้าสำนักตราหมีพิสามารถปลุกพีชสวรรค์ได้มากมาย ดังนั้นสำนักนี้จึงยิ่งใหญ่ เป็นสำนักยุทธอันดับหนึ่งมาจนถึงทุกวันนี้ เขายังบงการสัตว์มารและสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างใจนึก กล่าวกันว่าแค่ของสองสิ่งนี้ที่พวกเจ้ากล่าวมานี้ก็ทำให้ยุทธภพโกลาหลได้แล้ว แต่ยังไม่เท่ากับสิ่งสุดท้าย...”

เพิงไ่หูแสวงหันมองชายชวาแล้วลดเสียงลงกระซิบบอกหวังเลี้ยงเพิง “หากเจ้ายอมเข้าหากับศิษย์รักในวันนี้ ข้าจะบอกเจ้าว่าสิ่งสุดท้ายนั้นคืออะไร”

“...” หวังเลี้ยงเพิงพลันเสต่าไปมองทางอื่น สีหน้าละเหี่ยวใจ

“อาจารย์...” หลี่เหวินหลงได้ยินคำพูดนั้นก็กล่าวขึ้นเสียงนุ่ม “สิ่งสุดท้ายนั้นคืออะไรขอรับ”

เฟิงไท่ซู่เหยียดริมฝีปากอย่างชัดใจ “สิ่งสุดท้ายคือปิ่น” ชายชราขี้มี้ให้คนทั้งสอง “พวกเจ้าคงจะเคยได้ยินเรื่องของวิเศษในตำนาน ที่สามารถถึงผู้ใช้ไปอีกมิติหนึ่งได้ใช่หรือไม่”

หวังเลียงเฟิงลอบมองกำไลหยกสีน้ำเงินของตนเอง เฟิงไท่ซู่กล่าวต่อ “เขารู้อีกว่าปิ่นของอดีตหัวหน้าสำนักตราหมิงฟั้นนั้นเก็บซ่อนคลังของวิเศษทั้งหมดที่เขารวบรวม และ ‘วังอนธการ’ เอาไว้!”

หวังเลียงเฟิงขมวดคิ้วแน่น “วังอนธการหรือเจ้าคะ”

เฟิงไท่ซู่ลูบเครายาว “ในหมู่ผู้สะสมของวิเศษมีตำนานเล่าขานกันว่า มีอยู่สี่วังที่เต็มไปด้วยกลไกและของวิเศษมากมาย ที่เหล่าเทพเซียนหนีทิ้งไว้ให้มนุษย์ หนึ่งในสี่คือวังจรัส สองคือวังอนธการ สามคือวังสมุทร และสี่คือวังไร้กาล คัมภีร์การราบสุริยาของเหวินหลงนั้นมาจากวังสมุทร”

“วังไร้กาลนั้นเกิดในป่าดำหู่ ส่วนวังสมุทรนั้นเกิดขึ้นกลางทะเล วังอนธการนั้นหายไปนานแล้ว ส่วนวังจรัสยิ่งแล้วใหญ่ จำเป็นต้องใช้กุญแจวิเศษจากทั้งสามวังมาผสานกันเป็นกุญแจจึงจะไขเปิดทางไปวังนี้ได้ ดังนั้นเพียงได้ของวิเศษทั้งหมดจากหนึ่งในสามวังนั้นก็นับได้ว่าเป็นยอดคน” หลี่เหวินหลงกล่าว

หวังเลียงเฟิงอดหัวเราะแห้งๆ ในใจไม่ได้ เธอได้ของวิเศษจากวังไร้กาลมาจนครบแล้ว โดยแทบไม่รู้เลยสักนิดว่ามีของติดอยู่กับตัว

แพทย์ที่ไววนอนฟังอยู่บนตักมารดา หรือตาลงครุ่นคิดบางอย่าง เป็นต้นว่ามันควรออกไปหาของวิเศษที่วังอื่นมาให้มารดาดีหรือไม่

“กลับมาพูดเรื่องเก่าเถิด เจ้าของสองสิ่งที่คุณเจ้ากล่าวมานั้น... เป็นแค่ของในตำนาน หรือหากมีมันอยู่จริงๆ พวกสำนักตราหมิงฟิงคงหาเจอแล้ว ข้าได้ข่าวว่าหลังจากพวกลูกน้องเด็ดหัวอดีตหัวหน้าสำนักนั้นแล้ว พวกมันก็ควานหาสมบัติในตำนานจนแทบพลิกแผ่นดิน ยกเว้นแต่ในป่าดำหู่ที่ยามนั้นยังไม่ปรากฏขึ้น หากพวกเจ้าจะไปหา ข้าบอกเลยว่าเสียเวลาเปล่า”

หลี่เหวินหลงลอบสบตาหวังเลียงเฟิง ก่อนพยักหน้ารับ “ข้าทราบแล้ว

ขอรับ”

“เรื่องที่เกิดในป่าเฮยอัน เจ้าคิดจะจัดการเช่นไร” เฝิงไท่ซู่ถามหลี่เหวินหลง

เขาขยับยิ้มบางๆ “ข้ายอมมีวิธี ขอบคุณอาจารย์มากที่ชี้แนะ”

เฝิงไท่ซู่โบกมือ “เราล้วนเป็นคนกันเอง ว่าแต่ศิษย์รัก ข้าได้ข่าวว่านางเขียนหวังจากเมืองเหอผิงย้ายมาอยู่กับเจ้ารี”

หลี่เหวินหลงไม่ตอบแต่มองไปยังหวังเลียงเฟิง เฝิงไท่ซู่หันมองตามสายตาเขา แล้วก็อุทานออกมาเสียงดัง ดวงตาเปล่งประกาย “นางเขียนหวัง! ท่านแต่งงานกับศิษย์ของข้าได้หรือไม่”

“...” หวังเลียงเฟิงอ่อนน้อใจกับชายชราผู้นี้จริงๆ

หวังเลียงเฟิงกลับมาที่เรือน หลังให้นมหวังเฟิงหลงแล้วเธอก็ขังตัวเอง อยู่ในห้องนอน สั่งเหล่าสาวใช้ว่าห้ามรบกวน จากนั้นก็พาเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เข้าไปในมิติก้าโล ครุ่นคิดถึงเรื่องที่ได้ยินมา... ของวิเศษของวังทั้งสี่แต่ละวัง

หวังเลียงเฟิงเริ่มสำรวจพื้นที่ในมิติก้าโลอย่างจริงจัง หลังได้ยินมาจากเฝิงไท่ซู่ มิติก้าโลนี้เก็บวังได้ทั้งหมดเลยด้วยซ้ำ หมายความว่าในห้องสี่เหลี่ยมที่เธอใช้อยู่นี้ อาจมีความลับอะไรซ่อนอยู่ เด็กสาวเดินรอบห้อง กวาดตามองทุกอย่างด้วยความเคร่งเครียด ก่อนจะหยุดสายตาที่ปลอกคอการบอสุร

“พวกเจ้าคิดดูสิ” หวังเลียงเฟิงพูดกับแมวขาวของตนเบาๆ “ของวิเศษในแต่ละวังที่พวกเขากล่าวมาจะมีสิ่งหนึ่งที่ใช้การบอพวกเจ้า กับอีกสิ่งหนึ่งที่มีมิติในตัวเอง สามารถใส่ของวิเศษหรือสิ่งมีชีวิตลงไปได้” หวังเลียงเฟิงมองเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ “คัมภีร์การบอสุรก็ดี ปลอกคอการบอสุรก็ดี เห็นได้ชัดว่านอกจากสองสิ่งนี้แล้วยังมีของวิเศษอีกสองสิ่งที่ใช้จัดการพวกเจ้า ข้ากังวลจริงๆว่าจะมีใครได้มันไป”

“ที่แท้มารดาเคร่งเครียดเรื่องนี้เอง” พยัคฆ์ทิวาอดยัดคอขึ้นมองหวังเลียงเฟิงอย่างลึกซึ้งไม่ได้ ‘มารดา ท่านน่ารักเหลือเกิน... ท่านเป็นห่วงพวกข้า

จากใจจริง’

“สิ่งหนึ่งที่ข้ายังวางใจได้คือ ข้ามีของที่ใช้กำราบพวกเจ้าอยู่กับตัวแล้ว ถึงสองสิ่ง ส่วนอีกสองสิ่ง ข้าว่าคนอื่นคงจะยังหาไม่เจอโดยง่าย อ้อ...” หวังเลี้ยงเฟิงหยิบคัมภีร์กำราบอสูรออกมาอ่าน ครุ่นคิดอย่างเคร่งเครียด

“เหวินหลงกล่าวถูกต้อง ข้าควรศึกษามันและหาทางปกป้องลูกๆ จาก คัมภีร์เล่มนี้ อ้อ... ดูเหมือนวิชาในนี้จะมีขีดจำกัด หากพวกลูกๆ ของข้ามีพลัง กล้าแกร่ง คัมภีร์นี้ก็ไร้ประโยชน์ และไม่แน่ว่าของอย่างอื่นก็อาจจะไร้ค่า เช่นกัน” หวังเลี้ยงเฟิงตาวีบวบทันที หันไปคว้าตำราปลุกพีชสวรรค์ขึ้นมาอ่าน บนเตียงหยกพฤษพาอย่างขะมักเขม้น

เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์รู้สึกว่ารู้อีกว่ามารดาของตนน่ารักนัก จึงกรูกันเข้ามา คลอเคลียอดออดอ้อนเด็กสาว หวังเลี้ยงเฟิงลูบหัวพวกมันพร้อมกล่าวเป็นคำมั่นสัญญา

“ไม่ต้องห่วง แม่จะไม่มีทางยอมให้ใครมารังแกพวกเจ้าได้ง่ายๆ แน่” หวังเลี้ยงเฟิงหยิบถุงใส่เมล็ดพันธุ์ออกมา ก่อนดวงตาจะทอประกายระยับเมื่อมองไปยังเหล่าต้นกล้าในขวดโหลทั้งหลาย “เอาละ เรามาลองปลุกพีชสวรรค์ กันเลยเถอะ”

เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ซาบซึ้ง ดวงตาเป็นประกาย ‘มารดาของพวกข้า น่ารักที่สุด!’

หวังเลี้ยงเฟิงเปิดตำราปลุกพีชสวรรค์ มองหาปัจจัยทั้งหลายที่ต้องการ เพื่อให้พีชสวรรค์เติบโต พอไล่สายตามองตัวอักษรไปเรื่อยๆ ดวงหน้ายิ้มแย้ม ก็เปลี่ยนไป

พยัคฆ์วายุดำสองสามีภรรยาถูกล่อให้ออกจากถ้ำไปแล้ว ชายคนหนึ่ง กวาดตามองทั่ว พอเห็นหินที่ถูกวางเป็นรูปสัญลักษณ์บางอย่างตั้งเอาไว้มุมหนึ่งของถ้ำ ดวงตาก็ทอประกายเจิดจ้า เร่งดูลายแทงในมือแล้วกล่าวเสียงดัง “ที่นี่แหละ! จะต้องเป็นที่แห่งนี้ไม่ผิดแน่!” เขาโบกมือให้ลูกน้องเข้าไป

ในถ้า “ค้นให้ทั่ว! ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องหาของให้ได้”

คัมภีร์การบอสูรมีอยู่จริง ตำราการปลุกพืชสวรรค์นั้นเมื่ออยู่จริง!

และพวกเขาจะต้องได้ของทั้งสองนี้มาไว้ในครอบครองแต่เพียงผู้เดียว!

เช้าวันต่อมา เฝิงไต้ชูและชาวเมืองเหอผิงต้องเดินทางกลับ ก่อนกลับ

เฝิงไต้ชูยังดึงตัวหลี่เหวินหลงไปกระซิบ พักพืดหลายรอบไปทางหวังเลียง-
เฟิงที่รู้สึกร้อนๆ หนาวๆ อย่างประหลาด จากนั้นก็ตบปากศิษย์รักหลายทีแล้ว
ยิ้มกว้าง

“พยายามเข้า!”

หลี่เหวินหลงลอบถอนใจ ก่อนจะหยิบขวดน้ำอมฤตให้เฝิงไต้ชูพกติดตัว
ไป ชายชราธิบดีของวิเศษนั้นมากี่ยิ้มไม่หุบ จากไปอย่างรวดเร็ว

เช่นเดียวกับชาวเมืองเหอผิงทั้งหลาย หวังเลียงเฟิงหันมายิ้มให้หลี่
เหวินหลงพร้อมกับมองเขาอย่างตื่นตัน “ข้าขอขอบคุณเจ้าจากใจจริง ในทุกสิ่ง
ที่ทำเพื่อลูกชายของข้า”

หลี่เหวินหลงหันมองหวังเลียงเฟิงที่ยิ้มทั้งตาและปาก คิดว่าหากทำให้
นางมีความสุขได้ เช่นนั้นเขาก็จะทำเพื่อนางมากๆ นางจะได้ยิ้มเช่นนี้ให้เขา
บ่อยๆ

“เอ่อ...” หวังเลียงเฟิงลั้งเล ก่อนจะขยับตัวเข้าไปใกล้อีกฝ่าย ยกมือขึ้น
ป้องปากให้เขาเอียงศีรษะฟังสิ่งที่เธอกำลังจะพูด “ข้าขอคุยกับเจ้า เรื่องพืช
สวรรค์ได้หรือไม่”

หลี่เหวินหลงพยักหน้ารับ “เจ้ามาคุยกับข้าในเรื่องนี้ดีกว่า” เขาพา
เด็กสาวเข้าไปในเรือนของตน บอกให้หย่งหนานกับหย่งคังเฝ้าหน้าห้อง

หวังเลียงเฟิงพยักหน้าให้เหล่าสาวใช้ที่ลั้งเล ให้พวกนางเฝ้ารออยู่ด้าน
นอก

พออยู่กันตามลำพัง หลี่เหวินหลงก็เอ่ยปาก “เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ
ผนังห้องนี้เก็บเสียงได้”

หวังเลี้ยงเพิงมองไปรอบๆ ห้อง คิดว่าเรื่องพีชสวรรค์นั้นคงเป็นเรื่องใหญ่จริงๆ ไม่เช่นนั้นหลี่เหวินหลงคงไม่ระวังเช่นนี้ เพื่อเป็นการไม่ประมาท เธอจึงเดินไปบอกเขาเบาๆ “ปัจจัยที่ใช้ในการปลูกและเลี้ยงดูพีชสวรรค์ของข้า นั้นขาดไปอย่างหนึ่ง”

“อะไรหรือ” หลี่เหวินหลงถามเสียงเบา

“מצฉาตายมรกต” หวังเลี้ยงเพิงกระซิบบอก “ข้าจำเป็นต้องใช้เลือดมัน เจ้าพอทราบหรือไม่ว่าจะไปหามันได้จากที่ใด”

หลี่เหวินหลงนิ่งไป สักพักจึงกล่าว “ข้ารู้ว่าמצฉาตายมรกตอยู่ที่ใด แต่เรื่องนี้ต้องเป็นความลับระหว่างเรา...” หลี่เหวินหลงนิ่งไปสักพักก็ถาม “หากข้าพาเจ้าไปหามצฉาตายมรกต เจ้าจะให้อะไรข้าหรือ”

“ข้าจะให้พีชสวรรค์แก่เจ้าสองต้น” หวังเลี้ยงเพิงยิ้ม “สำหรับการเลื่อนระดับพลังมนตราของเจ้า”

หลี่เหวินหลงส่ายหน้า “ไม่พอ” เขาขู่นั้นขึ้นมาสามนิ้ว ลือว่าต้องการสามต้น สำหรับผู้ที่มีพลังทเวะสถิตกายอย่างหลี่เหวินหลง จำเป็นต้องใช้พีชสวรรค์หลายต้นในการเลื่อนระดับพลังมนตราของตน

ทว่าหวังเลี้ยงเพิงนิ้วหน้า ขู่นั้นขึ้นมาสองนิ้ว “ปลูกยาก”

หลี่เหวินหลงทางทำนิ้วแล้วกล่าว “นอกจากข้าแล้ว ผู้อื่นที่ทราบว่ามีמצฉาตายมรกตอยู่ที่ใดจะไม่มีทางบอกเจ้าเป็นอันขาด”

“ได้!” หวังเลี้ยงเพิงตะปบมือเขาก่อนที่อีกฝ่ายจะขู่นั้นขึ้นมาเพิ่มอีก เธอย่นจมูกใส่ชายหนุ่ม “พีชสวรรค์ห้าต้นสำหรับให้เจ้าพาข้าไปหามצฉาตายมรกต และเจ้าต้องช่วยคุ้มกันข้า เจ้าต้องทรมังฉาตายมรกตอย่างน้อยสิบตัวให้ข้า!”

เลือดของמצฉาตายมรกตหนึ่งตัวเพียงพอสำหรับปลูกพีชสวรรค์หนึ่งต้น เธอต้องเสียพีชสวรรค์ให้เขาไปแล้วถึงห้าต้น การค้าครั้งนี้หวังเลี้ยงเพิงจะต้องได้กำไรสองเท่า!

หลี่เหวินหลงอดบิบบจุมูกหวังเลี้ยงเพิงอย่างเอ็นดูไม่ได้ เขากล่าว “เพิง-เออร์ช่างโลกมากจริงๆ”

หวังเลี้ยงเฟิงพ่นลมหายใจ เซ็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย หลี่เหวินหลงจึงหัวเราะเบาๆ ก่อนพยักหน้ารับ “ตกลง ข้าจะช่วยเจ้าตงมัจฉาฉายมรกตสิบตัว! แล้วเจ้าจะไปเมื่อใดเล่า”

“ข้าอยากไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้” หวังเลี้ยงเฟิงยิ้ม การปลุกพีชสวรรค์นั้น ยิ่งเร็วเท่าไรยิ่งดี

หลี่เหวินหลงพยักหน้า “เช่นนั้นก็ไปเตรียมตัว เราจะไปกันวันนี้เลย”

สิบสอง

ห้วงเสียงเพิงเลือกสวมชุดแพรสวรรค์ไว้ด้านใน และสวมชุดธรรมดา
เช่นชาวบ้านไว้ด้านนอก อุ่มห้วงเพิงหลงขึ้นมาจากเปลแล้วกระซิบบอกทารก
น้อย “หลงเออร์ เจ้าไปตกปลากับแม่นะ”

เธอพายุตรชายเข้าไปในมิติกำไล วางเด็กน้อยลงบนเตียงหยกพฤษชา
ซึ่งไม่นานมานี้เธอเอาแผ่นไม้มาตอกไว้รอบๆ ให้กลายเป็นคอกกั้นไม่ให้ห้วง
เพิงหลงนอนตื่นตกเตียง จากนั้นจึงออกจากมิติกำไล นำของวิเศษชนิดหนึ่ง
วางเอาไว้ในเปลเด็กแทน แล้วมันก็กลายเป็นห้วงเพิงหลงที่กำลังหลับสนิท
หากพวกสี่หยางเห็นเข้าก็จะไม่มารบกวนเด็กน้อยที่กำลังหลับ

ห้วงเสียงเพิงไม่ไว้ใจพวกสาวใช้ของตนนัก พวกนางเป็นคนที่ลี้เหวิน
หลงส่งมาให้เลือก ถึงจะเห็นในคั่นห้องแล้วว่าทุกคนล้วนเป็นคนดี ทว่าคนของ
คนอื่นก็ยังคงเป็นคนของคนอื่น เธอยินดีพายุตรชายไปตายพร้อมตนเองดีกว่า
ยอมให้ไปอยู่กับผู้อื่น เพราะพอเกิดเรื่อง คนผู้นั้นคงไม่คิดปกป้องเขา และ
อาจทำให้พายุตรชายเธอต้องตาย

อีกอย่างหนึ่ง... ครานี้เธอเพียงไปตกปลาทั้งยังมีลี้เหวินหลงและเหล่า
สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ไปเป็นเพื่อน ย่อมปลอดภัยกว่าไปในป่าเฮยอันคราวก่อน

หวังเลี้ยงเฟิงพยักหน้า ก่อนจะเดินไปยังเรือนหลี่เหวินหลงพร้อมเหล่า
ลัทธิเลี้ยงทั้งหลาย

หลี่เหวินหลงรออยู่ก่อนแล้ว เห็นว่าหวังเลี้ยงเฟิงพาลัทธิเลี้ยงมาด้วย
ก็ขมวดคิ้วแน่น

หวังเลี้ยงเฟิงจึงกล่าว พลาซึ่ไปที่ลัทธิเลี้ยงทุกตัว “เด็กพวกนี้เก่งในการ
หาของวิเศษยิ่งนัก และพวกเขาก็เข้าใจ เพื่อฟังคำสั่งข้า ข้าจึงพาพวกเขาไปด้วย”

หลี่เหวินหลงนึกถึงตอนที่สุนัขทั้งสองของหวังเลี้ยงเฟิงหาดอกชมจันทร์
ในป่าเฮยอันให้ พวกมันได้นำทางอย่างชาญฉลาด จึงไม่ห้ามอะไร เพียงกล่าว
“เฟิงเออร์จะต้องดูแลพวกมันให้ดี”

หวังเลี้ยงเฟิงหัวเราะในใจ เหล่าลัทธิศักดิ์สิทธิ์ต้องดูแลเธอเสียมากกว่า
หลี่เหวินหลงไม่คิดอยากให้การไปจับมัดจมาลายมรกตครานี้เตะตาใคร
จึงพาหวังเลี้ยงเฟิงไปยังเส้นทางลับ ครานี้เขาไม่ได้ให้คนของตนปลอมเป็น
ตัวเขาอยู่ที่จวนรัชทายาทแต่อย่างใด

หวังเลี้ยงเฟิงมองหลี่เหวินหลงที่สวมหน้ากากปิดบังใบหน้าไว้ เขาเดิน
ทางกับเธอด้วยชุดของคนในราชสำนัก เต็มไปด้วยมาดขององครักษ์ทายาทผู้
สูงศักดิ์ ทำให้เธอแปลกใจไม่น้อย “ครานี้เจ้าไม่คิดปิดบังตัวตนหรือ”

ในความทรงจำ ทุกคราที่หลี่เหวินหลงออกจากจวนไปไหนมักจะปลอม
ตัวอยู่เสมอ เป็นขุนนางบ้าง เป็นคนธรรมดาบ้าง แต่ครานี้เขากลับไม่ปิดบัง
ตัวตน ใครเห็นเขาก็ต้องรู้ว่าเป็นองครักษ์ทายาทแห่งต้าหลี่

“ข้าอาจได้เจอคนรู้จัก” หลี่เหวินหลงกล่าว หยิบสร้อยไข่มุกเส้นหนึ่ง
ขึ้นมา “สวมเสีย มันจะทำให้ผู้อื่นคิดว่าเจ้ามีพลังมนตราระดับต่ำ”

หวังเลี้ยงเฟิงรับมาสวมโดยง่าย คิดในใจว่าเธอคงจะให้เธอปลอมเป็น
สาวใช้ประจำตัวเป็นแน่ หลี่เหวินหลงกล่าวอีก “เฟิงเออร์ สถานที่ที่เรากำลัง
จะไปนั่นคือสถานที่สำคัญของสำนักวิหคทะยานฟ้า เราคงจะได้เจอพวกนาง
ดังนั้นเจ้าต้องสำรวจให้มาก เข้าใจหรือไม่”

“สำนักวิหคทะยานฟ้าอะไร” หวังเลี้ยงเฟิงถามอย่างงุนงง

คราแรกหลี่เหวินหลงหันมองหวังเลียงเฟิงอย่างสงสัย เฟิงไท่ซูกกล่าวว่าหวังเลียงเฟิงเป็นนรยุทธ์ ตัวนางมีของวิเศษอย่างน่าอมฤตในครอบครอง และอาจมีของวิเศษที่สามารถเปิดมิติหนึ่งอยู่กับตนด้วยซ้ำ หมายความว่าหวังเลียงเฟิงควรจะเป็นจอมยุทธ์หญิงผู้หนึ่ง เหตุใดจึงไม่รู้จักสำนักวิหคทะยานฟ้า

แต่หลังจากนั้นหลี่เหวินหลงก็เข้าใจ หวังเลียงเฟิงสูญเสียความทรงจำคงจำชื่อสำนักจอมยุทธ์หญิงอันดับหนึ่งไม่ได้

“สำนักวิหคทะยานฟ้าคือสำนักจอมยุทธ์หญิง เป็นสำนักฝึกยุทธ์ที่แข็งแกร่งเป็นอันดับสามในยุคเทพ จอมยุทธ์หญิงส่วนมากล้วนมาจากสำนักนี้ และมีจรรยาบรรณทุกตัวคือสมบัติของสำนักวิหคทะยานฟ้า”

หวังเลียงเฟิงชะงักเมื่อฟังคำพูดสุดท้าย “ในเมื่อมีจรรยาบรรณทุกตัวคือสมบัติของสำนักแห่งนี้ เช่นนั้นเราจะไปตกมันได้หรือ”

“หากเป็นผู้อื่นย่อมไม่ได้” หลี่เหวินหลงกล่าว “แต่ข้าคือลูกชายของผู้อ่ดตั้งสำนัก ย่อมมีสิทธิ์”

พอหลี่เหวินหลงพาหวังเลียงเฟิงออกจากทางลับ เดินไปได้สักพักใหญ่ ก็หยิบรถเทียมเมฆาออกมา หลังจากมันขยายใหญ่ก็พาเด็กสาวขึ้นรถเดินทางไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นขุนเขาขนาดใหญ่รูปร่างเหมือนส่วนหัวของนก มีหมอกปกคลุมบางๆ ทำให้ดูลึกลับ หลี่เหวินหลงชี้ให้หวังเลียงเฟิงดูกลุ่มอาคารขนาดใหญ่ตรงตีนเขา พลากระซิบบอก “ทั้งหมดนั้นคือสำนักวิหคทะยานฟ้า”

หวังเลียงเฟิงมองความยิ่งใหญ่ของสำนักแล้วหันมามองหลี่เหวินหลงด้วยดวงตาทอประกาย “แม่ของเจ้าเก่งจริงๆ ที่สามารถสร้างสำนักฝึกยุทธ์ที่มีขนาดใหญ่เช่นนี้ได้”

หลี่เหวินหลงกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่ยินดียินร้าย “ข้าไม่อยากข้องเกี่ยวกับสักเท่าไรหรอก”

หวังเลียงเฟิงมองเขาอย่างสงสัย หลี่เหวินหลงจึงบังคับให้รถเทียมเมฆาเคลื่อนไปจอดตรงขุนเขาที่มีรูปร่างเหมือนจะงอยปากนก เก็บรถเทียมเมฆา

จากนั้นก็พาหวังเลียงเฟิงเดินเข้าไปในป่า

หลี่เหวินหลงตรงไปยังหน้าผาแห่งหนึ่ง เอื้อมมือไปดึงเถาวัลย์ที่ปกคลุมผาชั้นนอกเล็กน้อย เผยให้เห็นโพรงขนาดเล็กที่มีมอมมนุษย์ลอดเข้าไปได้ เขายื่นแขนเข้าไปจับก้อนหินที่อยู่ therein แล้วโยก ผาแห่งนั้นสะเทือนเบาๆ แผ่นหินขนาดใหญ่ขยับออก เปิดเป็นทางให้เข้าไปสู่ถ้ำด้านใน

“מצຈລາຍມຣກຕອຢູ່ໃນນີ້” หลี่เหวินหลงกระซิบบอกหวังเลียงเฟิง

หวังเลียงเฟิงยิ้มให้ชายหนุ่ม พวกเขา กำลังจะเดินเข้าไป เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็หันไปด้านหลัง คำรามออกมาเบาๆ ทำให้หลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิงหันไปมอง

สตรีสามนางร่อนตัวลงมาตรงหน้าพวกหลี่เหวินหลงอย่างรวดเร็ว ผู้ที่ปรากฏกายนั้นคนหนึ่งคือหญิงวัยกลางคนหน้าตางดงาม แฝงด้วยความเด็ดขาด อีกคนคือหญิงสาวโฉมสะคราญ หน้าตางดงามราวกับบุปผาแรกแย้ม ส่วนคนสุดท้ายนั้นคือเด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม ทั้งสามมองพวกเขา เด็กสาวที่งดงามที่สุดยอบกายลงเมื่อเห็นหลี่เหวินหลง ทำให้เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มอีกคนยอบกายตาม

“การะวงศ์รัชทายาท”

เด็กสาวที่งดงามจนหวังเลียงเฟิงต้องกล่าวชมในใจเอ่ยด้วยเสียงอ่อนหวานปานระฆังเงิน หวังเลียงเฟิงมองไปที่หลี่เหวินหลง

“คุณหนูชู...” หลี่เหวินหลงกวาดตามองชูไปหลั่นอย่างแปลกใจคราหนึ่ง ก่อนจะมองหญิงวัยกลางคนที่ยืนมองเขานิ่ง เขาจึงประสานมือไค้ก่ายเล็กน้อย “การะเจ้าสำนักสวี่”

ต่อให้หลี่เหวินหลงจะไม่ชอบใจหญิงวัยกลางคนตรงหน้า แต่เขาเป็นคนสุภาพ และบิดาก็เป็นฮ่องเต้ที่ให้ความสำคัญต่อชาวยุทธุมมาก เหล่าเชื้อพระวงศ์ทุกคนถูกลั้งห้ามไม่ให้ระรานไอ้อดกับคนสำคัญของยุทธุมภพ และต้องทำความเคารพเจ้าสำนักยุทธุมทั้งหลายอย่างผู้ที่อยู่ต่ำกว่า ส่วนเจ้าสำนักนั้นไม่จำเป็นต้องแสดงความเคารพเชื้อพระวงศ์อื่นที่ไม่ใช่ฮ่องเต้ ฮองเฮา และไท่เฮา ดังนั้นเขา

จึงต้องนอนหมอกับอีกฝ่าย

หวังเลี้ยงเฟิงลอบมองคนที่ลี้เหวินหลงเรียกว่าเจ้าสำนักสวี หรือหญิงวัยกลางคนหน้าตาตงาม คิ้วและดวงตาแฝงความเด็ดขาด มีกลิ่นอายดูดีนแต่อกมาจากร่างนาง ดูท่าทางจะเป็นเจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้า เธอยอบกายการวะอีกฝ่ายอย่างเงอะงะ เมื่อลี้เหวินหลงลอบส่งสายตาเตือน

“เหวินหลงไม่ต้องมากพิธิ” หญิงวัยกลางคนแซ่สวีกล่าวเสียงเข้ม ดวงตาทอประกายจับผิด “เจ้ามาที่นี่เพราะอะไร มิทราบหรือว่าหลังประตูนั้นเป็นเขตหวงห้ามของสำนักเรา”

ลี้เหวินหลงขยับยิ้มมุมปากและกล่าวเสียงนุ่ม “ข้าย่อมทราบดี เพราะแม่ของข้าคือผู้สร้างสถานที่นี้ เหตุใดจะไม่รู้ว่ามันจฉายมรกตที่เป็นของล้ำค่าของสำนักวิหคทะยานฟ้าอยู่หลังประตูนี้”

หวังเลี้ยงเฟิงสังเกตเห็นใบหน้าของเจ้าสำนักสวีกระตุกเล็กน้อย เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้ากล่าว

“แม้ว่าแม่ของเจ้าจะเป็นผู้สร้างสำนักวิหคทะยานฟ้า ทว่านางก็ออกจากสำนักของเราไปแล้ว ข้าย่อมต้องปฏิบัติตามกฎ เจ้าไม่มีสิทธิ์ในมันจฉายมรกตกลับไปเสียเถิด!”

“อาจารย์!” ซูไปหลันร้องออกมาหนึ่งเสียง แต่พออาจารย์ของนางตัววัดตามอง เด็กสาวก็ก้มหน้าไม่กล้ากล่าวอะไร

หวังเลี้ยงเฟิงมองไปยังลี้เหวินหลง เจ้าสำนักสวีกล่าวต่อ “ข้าหวังว่าเจ้าจะเข้าใจ ในฐานะเจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้า ข้าสวีฉิงหนิง ต้องปฏิบัติตามกฎของสำนัก!”

หวังเลี้ยงเฟิงมองลี้เหวินหลง องค์กรชทายาทแห่งต้าหลี่ยังยืนนิ่งราวกับภูผา มิได้ก้าวจากไปตามถ้อยคำขับไล่นั้น ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ

“แม่ของข้าคือผู้นำมันจฉายมรกตมามอบให้สำนักวิหคทะยานฟ้า เพื่อให้เหล่าศิษย์น้องได้มีโอกาสเพิ่มระดับพลังมนตราของตน เรื่องนี้... ทั่วยุทธภพล้วนทราบดี” ลี้เหวินหลงมองสวีฉิงหนิง “หากวันนี้ท่านไม่ยอมให้ข้าเข้าไปตก

มันฉลาดแย่มากต พวกเขาจะครหาท่านได้”

สวีฉิงหนิงหน้าตั้งขึ้นมาทันที “เจ้ากำลังข่มขู่ข้าหรือเด็กน้อย... เจ้ารู้สถานะตนเองเสียบ้างเถิด พลังมนตราของเจ้าอยู่ระดับล่าง แม่เจ้าเป็นถึงองค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ แต่ที่นี่คืออาณาเขตของสำนักวิหคทะยานฟ้า ข้าสามารถสังหารเจ้าได้ในฝ่ามือเดียว!”

“แล้วท่านก็จะไม่ทราบว่คัมภีร์กำราบสุรียนั้นอยู่ที่ไหน”

คำกล่าวของหลี่เหวินหลงทำเอาสวีฉิงหนิงหน้าเปลี่ยนสี หลี่เหวินหลงกล่าว “ท่านคงไม่คิดว่าข้ามาที่นี่โดยที่ไม่มีแผนการรับมือเลยกระมัง”

สวีฉิงหนิงกำลังคิดว่าจะจับตัวรัชทายาทผู้นี้มาทรมานจนกว่าจะยอมบอกที่ซ่อนของคัมภีร์กำราบสุรียาที่นางต้องการดีหรือไม่ หลี่เหวินหลงก็เดาความคิดนางได้ เขาเร่งกล่าว

“เอาเช่นนี้ดีหรือไม่ ท่านเจ้าสำนักสวี่ หากท่านตกมันฉลาดแย่มากตได้มากกว่า...” หลี่เหวินหลงตัวตสยตามองไปยังหวังเลียงเฟิง “หากท่านสามารถตกมันฉลาดแย่มากตได้มากกว่านาง ก่อนตะวันลับฟ้าของวัน ข้าจะบอกที่ซ่อนคัมภีร์กำราบสุรียาแก่ท่าน”

หวังเลียงเฟิงที่กำลังฟังเพลินๆ พอถูกลากเข้ามาเกี่ยวก็สะดุ้งเฮือก ร้องออกมาอย่างเสียมารยาท

“ข้า!?” เธอขึ้นมาที่ตัวเอง เดินมาดึงแขนหลี่เหวินหลงพร้อมบอกเสียงสั้น “ข้าไม่เคยตกปลาเลยนะ เหตุใดเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้น!”

“เพราะคุณหนูหวังของข้าเก่งที่สุด” หลี่เหวินหลงยกมือขึ้นลูบผมหวังเลียงเฟิงอย่างอ่อนโยน แล้วหันมาหาเจ้าสำนักสวี่ “ท่านเห็นว่อย่างไร”

เจ้าสำนักสวี่ได้ยินเช่นนั้นก็หันมองหวังเลียงเฟิงเป็นครั้งแรก เด็กสาวที่อยู่ข้างกายหลี่เหวินหลงครค่าแก่คำว่างดงามไว้ที่ตืออย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ดี สวีฉิงหนิงไม่ได้มีสายตาแหลมคมเหมือนเผิงไท่ซู่ และยังไม่รู้จักสร้อยไข่มุกที่หวังเลียงเฟิงสวมอยู่ จึงประเมินค่าหวังเลียงเฟิงไม่สูงนัก อีกทั้งนางยังหยิ่งผยอง ถือว่าตนเป็นถึงลำดับที่สามในยุทธภพ ย่อมไม่คิดว่าเด็กสาว

อ่อนเยาว์คนหนึ่งจะสู้นางได้

สวีฉิงหนิงหัวเราะออกมาหนึ่งเสียง น่าขัน เด็กสาวไม่รู้จั๊กแม่การตกปลา มีระดับพลังมนตราเพียงเท่านี้ จะมาแข่งกับนางที่ฝึกตกมัจฉาลายมรกตมานานยี่สิบปีได้กระนั้นหรือ วันนี้เป็นวันที่นางโชคดีเสียจริง จู่ๆ ก็ได้รู้ที่เก็บคัมภีร์การราบสูริยาที่ใฝ่ฝันจะครอบครองมาแสนนาน แค่อยอมให้เหล่าเด็กไม่เจียมตัวพวกนี้ไปวิ่งเล่นในถ้ำลับของสำนักก็เท่านั้น

เห็นสวีฉิงหนิงเพียงหัวเราะหนึ่งเสียงและมองหวังเสี่ยวเฟิงอย่างดูแคลน หลีเหวินหลงก็ถอนใจ ก่อนกล่าวเสียงนุ่ม “หากท่านไม่รับคำ ข้ากับคุณหนูหวังก็จะไปจากที่นี่” เขาหันมากุมมือหวังเสี่ยวเฟิงแล้วบอกเสียงเบา “ไปกันเถอะ เฟิงเออร์”

“ช้าก่อน!” สวีฉิงหนิงเร่งกล่าว โชคลอยมาอยู่ตรงหน้า จะยอมให้หายไปได้อย่างไร... เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้าแยมั้มออกมาอย่างมีเมตตาแล้วกล่าว “เหวินหลง เจ้าแน่ใจนะว่าพร้อมจะเติมพันกับข้าเช่นนี้”

“คำพูดขององค์ชายมีค่ายิ่งกว่าทองคำ ข้ายอมมันใจ” หลีเหวินหลงลอบยิ้มกับตนเอง “หากท่านยังกังขา เรามาเขียนสัญญากันฉบับหนึ่ง คัดลอกแล้วให้พิราบสื่อสารส่งไปหาเจ้าสำนักอื่นๆ และเสด็จพอดีหรือไม่ เพื่อที่ท่านจะได้มั่นใจว่าข้าไม่ผิดคำพูด”

“ดี!” สวีฉิงหนิงเชิดหน้าขึ้นยิ้มละไม “แต่ข้าก็ไม่อยากเอาเปรียบพวกเจ้าเกินไปนัก เอาเช่นนี้ดีหรือไม่เหวินหลง พวกเจ้าสองคนแข่งกับคนของข้าเพียงหนึ่ง”

หลีเหวินหลงถามอย่างแปลกใจ “ท่านหมายความว่า ให้ข้ากับคุณหนูหวังแข่งกับคนของฝ่ายท่าน... เพียงหนึ่งคน”

“และหนึ่งคนนั้นก็มิใช่ข้า” สวีฉิงหนิงหันไปด้านหลัง กวักมือเรียกซูไป๋หลันให้ก้าวออกมา “หลันเออร์คือศิษย์เอกของข้า พวกเจ้าแข่งกับนางนั้นเหมาะสมแล้ว”

‘เหมาะสมอันใดกัน’ หลีเหวินหลงหลุบตาลงไม่ให้เปลومองหญิงวัย

กลางคนตรงหน้าอย่างรังเกียจ ‘ซูไปหลันมีพลังมนตราสีแดงระดับสูง ให้แข่งกับข้าที่มีพลังมนตราสีเหลืองระดับกลาง และเฟิงเอ๋อร์ที่กล่าวว่าไม่เคยตกปลามาก่อน ดูท่าเจ้าสำนักวิชตะยานฟ้าจะไม่เพียงดูถูกพลังมนตราของข้า ยังดูถูกปัญญาของข้าด้วย!’

แม่ในใจจะคิดเช่นนั้น แต่หลี่เหวินหลงก็พยักหน้าแล้วประสานมือ “ขอบคุณผู้อาวุโสที่ปราณี” ถ้าเฟิงโหดซูรู้จะต้องถอยน้ำลายใส่สวีฉิงหิงแน่ๆ

หวังเลียงเฟิงมองหลี่เหวินหลงที่ลงนามในสัญญา ประทับตรารัชทายาทแห่งต้าหลี่เพื่อยืนยันตัวตนลงไป มองจนกระทั่งนกพิราบสื่อสารบินออกจากขุนเขา เธอมีสีหน้าเป็นกังวล อยู่โลกก่อนก็ไม่เคยตกปลามาก่อน มาที่นี้ก็ไม่คิดว่าจะต้องแข่งตกปลากับใคร คิดแค่ว่าจะให้หลี่เหวินหลงสอนให้ แล้ววางเบ็ดโดยไร้ซึ่งแรงกดดันใดๆ

พลังเธอก็รู้สึกถึงสายตาร้อนแรงที่มองมา หวังเลียงเฟิงเงยหน้าขึ้นสบตากับดวงตาคู่งามของซูไปหลัน เห็นแววเป็นอริของอีกฝ่ายก็ร้องในใจว่า อนิจจา... คู่แข่งเตรียมบดขยี้แล้ว

ซูไปหลันรู้สึกไม่พอใจ ตอนที่นางฝึกวิชากับอาจารย์อยู่ที่สำนักวิชตะยานฟ้า สวีฉิงหิงเคยกล่าวกับนางว่าอยากให้นางไปตีสนิทหลี่เหวินหลงแล้วหาทางนำเคล็ดวิชาที่ราบลุ่มลับคืนสู่สำนัก หลี่เหวินหลงนั้นได้ชื่อว่างค์ชายไร้ประโยชน์ ไม่ได้เรื่องทั้งปุ่นนี้ ทั้งยังอัปลักษณ์ แต่บิดาของซูไปหลันมีอำนาจมากในราชสำนัก ตัวนางคืออัจฉริยะผู้หนึ่ง ทั้งครอบครองพลังมนตราระดับสูง ได้เรียนวรยุทธ์กับเจ้าสำนักวิชตะยานฟ้าโดยตรง นางเคยคิดว่าหลี่เหวินหลงไม่คู่ควรกับนางเลยสักนิด

สิ่งที่คิดเช่นนั้น เตรียมกายเตรียมใจที่จะปฏิเสธเขา หากเขาเข้ามาขอความรักจากนางเหมือนองค์ชายสามกับองค์ชายห้า แต่หลี่เหวินหลงกลับทำเหมือนนางไร้ตัวตน ไม่เคยมองนางเลยสักนิด พานให้ซูไปหลันอัดอั้นใจ นางต่างหากเล่าที่ต้องเป็นฝ่ายเมินเฉยเขา เหตุใดสถานะของนางกับเขาจึงกลับกันได้

ภายหลังมานี้ หลีเหวินหลงได้รับเลือกจากสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ มีผลงานโดดเด่นมากมายทั้งปราบโจร กำราบขุนนางทั้งหลาย ทั้งตระกูลเจิ้งที่สนับสนุนเขาก็ก้าวเข้ามามีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ ล่าสุดเขายังเดินทางไปปาเฮยอัน นำยาแก้พิษมามอบให้ราชสำนัก ชูไปหลันจึงเริ่มคิดว่าเขาเหมาะสมกับนางมากขึ้น ทว่าตอนนี้เขามีเด็กสาวหน้าตางดงามไว้ที่ติดอยู่ข้างกาย ให้ความสนทิตชิดเชื้อราวกับจะเยาะเย้ยนางที่เคยถูกเจิ้งเสียนเพยทาบทาม ตลอดชีวิตชูไปหลันไม่เคยได้รับความคับข้องหมองใจเช่นนี้มาก่อนเลย นางจึงหมายมั่นจะบดขยี้ทั้งหลีเหวินหลงและคนที่ติดตามเขามา

พอสัญญามับคัตลอกถูกส่งไปแล้ว สวีฉิงหนิงจึงหันมามองหวังเลียงเฟิงอีกครั้งหนึ่งแล้วกล่าว “หลีเหวินหลง ข้ายอมให้เจ้ารู้เส้นทางลับด้านใน เพราะเจ้าคือสายเลือดของหยางเสวี่ยหู่ แต่ข้ายอมให้นางรู้ทางไปยังที่ที่มีมัจฉาลายมรกตอยู่ได้”

หลีเหวินหลงพยักหน้า เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้มชื่ออาหลี นางเป็นสาวใช้ที่มาฝึกยุทธ์ร่วมกับชูไปหลัน อีกฝ่ายเดินเอาผ้าดำมาปิดตาหวังเลียงเฟิงในทันที พอเห็นเพียงความมืด หวังเลียงเฟิงก็กระลับกระสาย

หลีเหวินหลงเอื้อมมือมากุมมือของหวังเลียงเฟิงพร้อมกล่าวว่า “ไม่เป็นไร ข้าจะไม่ให้เฟิงเออร์สะดุดล้มแม่แต่น้อย”

หวังเลียงเฟิงพลันยิ้มออกมา เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายพยักหน้า พวกมันก็จะทำลายหินทุกก้อนที่ขวางทางมารดาให้

อาหลีเหยียดริมฝีปากอย่างหมั่นไส้ เห็นชัดว่าเด็กสาวคนนี้ไม่มีความเป็นกุลสตรีเลยแม่แต่น้อย นางไม่ปกปิดหน้าตา แสดงว่าไม่ใช่คุณหนูตระกูลใหญ่อะไร มากับบุรุษเพียงลำพังอย่างไม่รักษานวลสงวนตัวเลยแม่แต่น้อย นอกจากความงามแล้ว กิริยาหรือท่วงท่าก็ไม่อาจสู้คุณหนูของนางได้ เหตุใดองค์รัชทายาทจึงแสดงท่าทีใส่ใจถึงเพียงนี้ หรือเพราะองค์รัชทายาทรู้ตัวว่าฝีมือต่ำต้อย เลยชอบสตรีที่ต้อยต่ำกว่าตน

หลีเหวินหลงจูงมือหวังเลียงเฟิงเดินเข้าไปในถ้ำ ลัดเลาะตามหลังสวี

ฉิ่งหนึ่งไป เขาเห็นเหล่าสัตว์เลี้ยงของหวังเลี้ยงเฟิงใช้อุ้งเท้าปุกปุยตะบปให้หิน ทั้งหลายกระเด็นหลบผีเท้าหวังเลี้ยงเฟิง จึงอดชมในใจไม่ได้ว่าเจ้าสัตว์พวกนี้ช่างรักดีต่อเจ้านายเหลือเกิน

ผิดกับสวี่ฉิ่งหนึ่ง นางเห็นสัตว์เดรัจฉานหลายตัวตามเข้ามาก็ยิ่งคิดว่า หลีเหวินหลงกับหวังเลี้ยงเฟิงไม่เอาไหนมากขึ้น พวกองค์รัชทายาทคิดว่าที่แห่งนี้คืออะไร เป็นสถานที่ที่พาสัตว์เลี้ยงมาเดินเล่นได้กระนั้นหรือ

สวี่ฉิ่งหนึ่งลอบยิ้มอย่างสาแก่ใจ หลีเหวินหลงคงคิดว่าตนเฉลียวฉลาด หลอกล่อให้นางพาเข้ามาพบมัจฉาหลายมรกตที่นี่ คงคิดจะจำเส้นทางแล้วมาใหม่อีกครั้งตอนที่นางไม่ทันตั้งตัว ทว่าภายในถ้ำนี้ หลังจากหยางเสวี่ยหฺรูจากไป นางก็วางกลไกเอาไว้มากมาย ชูตทางให้คิดเคี้ยวเพิ่มมากขึ้น ต่อให้หลีเหวินหลงมาที่นี้อีกก็ครั้งก็ไม่มีทางจำได้หรือกว่าต้องเลียวตรงไหน ไปทางใด ยิ่งเขามัวแต่พะวงดูเหล่าหวังเลี้ยงเฟิง ยิ่งไม่มีทางจำเส้นทางในถ้ำนี้ได้

สวี่ฉิ่งหนึ่งคิดว่าตนกำลังจะได้คัมภีร์การาบสุรียา และสามารถทำให้องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่เสียนหน้าได้ จึงยิ้มไม่หุบ

ถ้าสวี่ฉิ่งหนึ่งรู้ความคิดของเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ คงจะกัตุลันตาย

‘พวกเจ้าจำทำให้ดีนะ คราวหน้าพวกเราจะได้มาล่ำมัจฉาหลายมรกตไป ผากมารดา’ ฉิ่งฉีลังการ

‘ไม่ต้องห่วง พวกข้าทั้งกลืนเอาไว้แล้ว แม้หลับตาก็เดินได้ถูกทาง!’ อ้ายเป่ากับอ้ายไปต่างแย่งกันบอก เรื่องจดจำเส้นทาง พวกมันนับเป็นที่หนึ่งในบรรดาสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งมวล

‘ข้าจะได้กินปลาแล้ว โอ๊ย... แสบทนไม่ไหวแล้ว’ ผิงผิงกลืนน้ำลายหลายครั้ง มัจฉาหลายมรกตนี้ชื่อน่ากินยิ่งนัก มันถามฉิ่งฉี ‘พอมารดาได้เลือดปลาแล้ว คงไม่เอาเนื้อกระมัง หากจะกินก็คงได้’

‘งานนี้คงถูกใจเจ้า ได้ทั้งปลาและพีชสวรรค์’ ลู่เหมยกล่าว แหวตาทอประกายยิ้ม ‘เมื่อคุณเขาทำสัญญาแข่งตกปลากัน เช่นนั้นเรามาช่วยมารดาล่ำมัจฉาหลายมรกตให้หมดเลยนะ’

‘โอ!’

เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายยกอุ้งเท้ามารับคำ ขณะที่สรีฉิ่งหนึ่งยังคง ยิ้มต่อไป ไม่ได้รู้เลยว่าหายนะกำลังจะมาเยือน นางนำทุกคนเดินลดเลี้ยวจนมาถึงแหล่งน้ำขนาดใหญ่ ทะเลสาบที่ถูกล้อมไว้ในที่แห่งนี้ ในนั้นมีปลาตัวใหญ่ สีเงิน ขนาดเท่าแขนมนุษย์ ลวดลายบนตัวมันเป็นวงกลมสามวง สีเขียวเข้ม เป็นประกายราวกับมรกต ดวงตายังเป็นสีเขียวมรกตที่เรืองแสงได้ เหล่าปลาทั้งหลายแผ่พลั่งออกมาบางเบา

พยัคฆ์ขาวทำท่าจะเดินเข้าไปล่าเหยื่อ ทว่าอาชราตรีเหียบหางมัน เอาไว้มัน เอียงหน้าสื่อสารว่าหากมารดาตกได้จะนำมาให้มันกินเอง

หลี่เหวินหลงปลดผ้าผูกตาให้หวังเลียงเฟิง เด็กสาวกวาดตามอง ทะเลสาบขนาดใหญ่และปลาตัวใหญ่พวกนั้นด้วยความตื่นตาตื่นใจ อาหลิถอดเสื้อนอกออกและวางพาดบนโขดหินกลมมนเพื่อให้สรีฉิ่งหนึ่งทรุดตัวลงนั่ง บนเสื้อคลุมนั้นอย่างแช่มช้อย สรีฉิ่งหนึ่งหยิบรูปออกมาแล้วกล่าว

“รูปนี้เป็นรูปวิเศษ จะดับก็ต่อเมื่อตะวันลับฟ้า ระหว่างนี้เชิญพวกเจ้า ตามสบาย” สรีฉิ่งหนึ่งซึ่งไปยังคันเบ็ดและลั้งไม้ขนาดใหญ่สองลั้งด้านข้าง “พวก เจ้ามาแบ่งลั้งไม้กันไปฝ่ายละลั้ง เอาไว้ใส่ปลาที่ตกได้ ฝ่ายใดตกได้มากที่สุด คือผู้ชนะ”

มีคันเบ็ดอยู่เพียงสองคัน ชูไปหลันรู้ว่าคันเบ็ดไหนใช้ดีที่สุด จึงก้าวเข้าไปหยิบมาถือเอาไว้ก่อน อาหลิรีบคว้าถังที่มีอยู่ใบเดียวตักน้ำในทะเลสาบ มาใส่ในลั้งไม้ของฝ่ายตน พวกนางไวกว่าพวกหวังเลียงเฟิงอยู่ก้าวหนึ่ง ทำให้หวังเลียงเฟิงต้องใช้คันเบ็ดที่ดูเก่ากว่า และรอให้อาหลิตักน้ำเสร็จจึงมาตักน้ำไปใส่ในลั้งไม้ได้

หวังเลียงเฟิงไม่ได้ตั้งใจอะไร ชูคันเบ็ดแล้วถามหลี่เหวินหลงด้วยสีหน้า อับจนหนทาง “ใช้อย่างไรหรือ”

หลี่เหวินหลงมองสายเบ็ดที่พันกันยุ่งเหยิง สายเบ็ดนี้ทำจากวัสดุพิเศษ เขาไม่ได้นำคันเบ็ดติดตัวมาด้วย จึงต้องแก้สายเบ็ดอย่างเดียวเพื่อนำไปใช้

ชายหนุ่มรับเบ็ดมาแก้มายอย่างใจเย็นพลางวิเคราะห์ว่ามันทำจากวัสดุอะไร
 หนทางตามองเห็นรอยยิ้มน้อยๆ ของสวีฉิงหิง เขาหัวเราะช้าๆ

“ท่าทางฝ่ายเราจะแพ้แน่” หวังเลียงเฟิงกล่าวเสียงเบา มองหลี่เหวินหลง
 อย่างเป็นกังวล “หากเจ้าต้องบอกที่ซ่อนคัมภีร์แก่พวกเขาไป จะไม่เป็นอะไร
 หรือ” คัมภีร์นั้นดูท่าจะเป็นของสำคัญ มีนำหลี่เหวินหลงถึงต๋อรองด้วยพิช
 สวรรค์ถึงห้าตัน

“ตัวไร่ค่าอย่างช้า ถึงฝึกไปก็ไม่มีทางได้ดี มาที่นี้ก็เพราะอยากตกปลา
 กับเฟิงเออร์เท่านั้น” หลี่เหวินหลงทอดเสียงนุ่ม ทำเอาหวังเลียงเฟิงหน้าซับ
 สีกุหลาบแดงเรื่อ

สวีฉิงหิงกระแอมออกมาเบาๆ เปิดกล่องไม้ดำที่วางอยู่ด้านข้าง ด้าน
 ในนั้นมีเหยื่อปลา นางกล่าว “การจะตกมันจะต้องใช้เหยื่อล่อพวกนี้ พวกเจ้า
 มารับไปเสียสิ”

ยังคงเป็นชู่ไปหลันที่ก้าวไปก่อนหวังเลียงเฟิงหนึ่งก้าว นางหยิบเหยื่อ
 ปลาแล้วเดินไปที่ทะเลสาบเลย เกี่ยวเหยื่อปลากับปลายสายเอ็น เอาตัวบังไม่ให้
 พวกหวังเลียงเฟิงเห็นว่าเหยื่อที่ชู่ไปหลันเลือกนั้นแตกต่างจากที่เหลืออย่างไร

เหยื่อล่อมัจฉาหลายมรกตนั้นมีกระบวนการทำโดยเฉพาะ นั่นคือใช้ผัก
 วิเศษเป็นวัตถุดิบ อย่างไรก็ดี เหยื่อล่อที่ชู่ไปหลันหยิบไปนั้นคือเหยื่อที่ยังไม่
 เคยใช้ล่อมัจฉาหลายมรกต ความสดใหม่ย่อมมีมากกว่าเหยื่อล่อที่นางเหลือ
 ไว้ให้หวังเลียงเฟิง เหยื่อในมือหวังเลียงเฟิงนั้นผ่านการใช้งานมาหลายครั้งแล้ว
 พลังของผักวิเศษที่ถูกนำมาใช้เป็นเหยื่อย่อมจืดจางลง มัจฉาหลายมรกตย่อม
 ไม่สนใจเป็นธรรมดา

หวังเลียงเฟิงไม่รู้จักความแตกต่างนี้ และกำลังมองชู่ไปหลันใช้พลังมนตรา
 คลุมเบ็ด สายเอ็น และเหยื่อเอาไว้ พลังมนตราของชู่ไปหลันเป็นสีดำ

“คุณหนูชู่?” หลี่เหวินหลงเห็นแล้วอดแปลกใจมิได้ “เข้าใจว่าพลัง
 มนตราของเจ้าเป็นสีแดงมิใช่หรือ”

‘ในที่สุดเจ้าก็เพิ่งจะสนใจข้ากระนั้นหรือ’ ชู่ไปหลันคิดในใจ เซ็ดหน้าขึ้น

เล็กน้อยแล้วกล่าวตอบ “เพราะอาจารย์เมตตา หม่อมฉันจึงได้กินมัจฉาลายมรกตไปสามตัวพะคะ”

‘ที่แท้มัจฉาลายมรกตสามารถให้พลังเมื่อกินเข้าไป ทำให้ระดับพลังมนตราสามารถเปลี่ยนสีเป็นขั้นที่สูงกว่าได้นี่เอง!’ หวังเลียงเพิงคิด ดวงตาทอประกายระยิบ ‘มีน้ำเล่า มันถึงเป็นส่วนผสมที่สำคัญของการปลูกพืชสวรรค์ มัจฉาลายมรกตสามตัวทำให้พลังมนตราเลื่อนระดับจนเปลี่ยนสีได้แม้แต่คนธรรมดา แล้วพืชสวรรค์ที่เลอค่ากว่ามัจฉาลายมรกตจะสามารถเลื่อนระดับให้หลิเหินหลงและเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ได้ขนาดไหนหนอ...’

เห็นหวังเลียงเพิงดวงตาเป็นประกายขึ้นมาทันที ชูไปหลันก็เข้าใจว่าเด็กสาวคนนี้คงต้องการเลื่อนระดับพลังมนตราให้เท่าเทียมกับนางจึงลอบยืมเยาะ มัจฉาลายมรกตนั้นกินเบ็ดยากนัก และตอนที่มันกินเหยื่อ ก็จะดูดพลังจากผู้ถือคันเบ็ดจนหมดแรงไปก่อน หากผู้ถือหมดพลัง ทั้งเหยื่อ คันเบ็ด และผู้ถือเบ็ดจะถูกมันลากลงไปที่ตกกินในน้ำจนตายอย่างน่าอนาถ!

มีแต่ต้องมีพลังมนตราสีดาระดับสูงเช่นนางขึ้นไปเท่านั้น จึงจะตกมัจฉาลายมรกตได้ เพราะพวกมันชอบต่อกรกับผู้ที่มีพลังมนตราระดับสูง แต่ก็ต้องใช้เวลาลอกล่อด้วยชั้นเชิงที่สอนกันเฉพาะในสำนักวิหคทะยานฟ้าอยู่ถึงหนึ่งชั่วยามจึงจะกินเบ็ด และต่อสู้กับมันจนเหลือแรงเพียงครึ่งหนึ่งของร่างกาย จึงจะได้มัจฉาลายมรกตมาไว้ในครอบครอง ดูจากระดับพลังมนตราและร่างกายบอบบางราวกับกิ่งหลิวของหวังเลียงเพิงแล้ว แคะชูไปหลันตกมัจฉาลายมรกตเพียงหนึ่งตัวในวันนี้ นางก็ได้เป็นผู้ชนะอย่างแน่นอน

อาหลิเองก็คิดเช่นนั้น คนที่จะตกมัจฉาลายมรกตได้นั้นจะต้องมีพลังมนตราระดับสูง และพอจะฝึกวรยุทธ์มาบ้าง จึงจะมีทั้งพลังมนตราดึงดูดความสนใจพวกมัน และกำลังกายพอจะต่อกรกับพวกมันได้ หวังเลียงเพิงมีพลังมนตราสีม่วงเช่นนี้ ไม่มีทางตกมัจฉาลายมรกตได้

หลิเหินหลงลอบสังเกตสีหน้าสวีฉิงหมิง ชูไปหลัน และอาหลิอยู่ตลอดเวลา คิดในใจว่าสมแล้วที่สามคนนี้อยู่สำนักเดียวกัน ดูท่านีสัยจะไม่ผิดกัน

ลักเท่าไร เรื่องที่ซู่ไปหลันแย่งทั้งเหยื่อและคันเบ็ดที่ดีที่สุดไป นางคงตั้งใจเอาเปรียบทั้งเขาและหวังเลี้ยงเฟิงอย่างไม่ปรานี นี่หรือคุณหนูซู่ผู้เป็นที่หมายปองอันดับหนึ่งแห่งต้าหลี่

หากส่วฉิงหนีไม่สังเกตหลี่เหวินหลงอยู่ เขาก็คงจะสายหน้าแล้ว ชายหนุ่มแก้มส่ายเบ็ดเสร็จแล้วจึงเดินไปหยิบถังและบอกหวังเลี้ยงเฟิง “เข้าไปตักน้ำให้นะ”

หวังเลี้ยงเฟิงพยักหน้ารับพร้อมกับยิ้มน้อยๆ เพราะมองซู่ไปหลันตลอดเวลา จึงพอจะรู้แล้วว่าต้องทำอะไรบ้าง ถึงไม่มีใครสอนเขาก็พอทำได้ หวังเลี้ยงเฟิงหันมาหากล่องเหยื่อปลาของตน เห็นอ้ายไปเอาขาหน้าสะกิดอยู่ก็รู้ว่ามันคงจะอยากดูบ้าง จึงย่อกายลงแล้วบอกมันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “อ้ายไปนี่คือเหยื่อล่อปลานะ เราจะตกมันจมาลายมรกตด้วยเหยื่อนี้”

อ้ายไปเอาจมูกตุนเหยื่อปลาที่ทั้งซิดและหักในกล่องที่หวังเลี้ยงเฟิงถือ มันขมวดคิ้ว ก่อนจะหันหลัง แล้วยกขาหลังขึ้นฉีใส่เหยื่อปลา ทำเอาหวังเลี้ยงเฟิงตกใจ

“อ้ายไป! เหตุใดเจ้าจึงทำสกปรกเช่นนั้น!” หวังเลี้ยงเฟิงร้อง ซักกล่องกลับ มองเหยื่อปลาที่เปียกชุ่มไปด้วยปัสสาวะของสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้ ว่ากันว่าเวลาที่สัตว์ขับถ่ายลงไปแม่น้ำ ปลาจะชอบไปตอดกิน เธอมองอ้ายไปพร้อมกระซิบถามอย่างอดไม่ไหว “ให้ข้าใช้หรือ”

อ้ายไปเท่าแล้วพยักหน้า หวังเลี้ยงเฟิงเลยยิ้มกว้าง จูบหน้าผากมัน ก่อนกล่าวขอโทษแล้วชอบคุณ หลี่เหวินหลงมองนางอย่างสงสัย ก่อนจะถามออกมาเสียงดัง

“เฟิงเอ๋อร์อยากเปลี่ยนเหยื่อหรือไม่”

“ไม่ต้อง” หวังเลี้ยงเฟิงโบกมือ หยิบเหยื่อที่ชุ่มด้วยปัสสาวะอ้ายไปขึ้นมา “ข้าจะใช้มัน” นางเถียงเหยื่อกับตะขอด้วยสิหน้ำยิ้มแยม

ส่วฉิงหนีกับอาหลี่ลอบปองปากหัวเราะ เหยื่อสกปรกและมีกลิ่นรุนแรง เช่นนั้นจะล่อจมาลายมรกตได้อย่างไร และถึงจะล่อได้ แต่หวังเลี้ยงเฟิงไม่มี

ระดับพลังมนตราเดียวกับซูไป่หลัน จะตกมัจฉาตายมรกดขึ้นมาได้อย่างไร
ความคิดของทั้งสามเหมือนลอยเข้ามาในหัวเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ พวกมัน
ลอบส่งสายตากัน ต่างคิดว่า

‘เดี๋ยวพวกเจ้าก็รู้ว่าใครจะได้เป็นผู้หัวเราะในภายหลัง’

หวังเลียงเฟิงไม่ถนัดการเหวี่ยงคันเบ็ด ดังนั้นเมื่อเกี่ยวเหยื่อกับตะขอ
แล้วจึงใช้วิธีโยนเหยื่อลงทะเลสาบ เธอโยนเหยื่อไปไกลจากริมฝั่ง ไม่นานมัจฉา
ลายมรกดที่กำลังวนเวียนอยู่ใกล้เหยื่อของซูไป่หลันก็เปลี่ยนเป้าหมาย

มัจฉาตายมรกดตัวหนึ่งฮุบเหยื่อหวังเลียงเฟิงอย่างแรงและเร็ว หวัง
เลียงเฟิงไม่ทันตั้งตัว พอถูกปลาตัวใหญ่กระชากสายเบ็ดก็เกือบจะถลางตกลง
ไปในทะเลสาบ หลีเหวินหลงปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว มือหนึ่งคว้าคันเบ็ด อีก
มือหนึ่งกอดเอวบางเอาไว้ แล้วทรงตัวเพื่อยืนให้มั่นคง

“ค่อยๆ สาวเบ็ดเข้าหาตัว...” หลีเหวินหลงบอกขณะยื่นช้อนหลังหวัง-
เลียงเฟิงเอาไว้ ดวงตาเปล่งประกาย ไม่รู้ว่าเพราะกำลังจะได้มัจฉาตายมรกด
หรือว่าเพราะกลิ่นกายของเด็กสาวหอมกรุ่นกันแน่ “เจ้าต้องใช้พลังมนตราคลุม
คันเบ็ดเอาไว้ มันจะได้ไม่หก เข้าใจหรือไม่”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ เธอเคยใช้พลังมนตราปรุงยาให้ลูเหมยแล้ว
ย่อมทำได้อย่างแน่นอน เด็กสาวมีพลังมนตราสีขาว ทว่าตอนนี้สวมสร้อยไข่มุก
ของหลีเหวินหลง มนตราที่เปล่งออกมาเลยเป็นสีม่วงแทน มัจฉาตายมรกดนั้น
ไม่ได้มีสายตาคับแค้นเหมือนสวี่ฉิงหนึ่ง มองออกว่าระหว่างหวังเลียงเฟิงกับ
ซูไป่หลัน ผู้ใดแข็งแกร่งกว่ากัน จึงว่ายกหูเข้าไปหาหวังเลียงเฟิง เจตนาจะสู้ด้วย

หวังเลียงเฟิงกินผลไม้วิเศษและของวิเศษมากมาย มิหนำซ้ำยังถูก
เคี่ยวกรำด้วยบรรดาสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ เรี่ยวแรงของเธอจึงไม่ธรรมดา ไม่ช้าการ
ต่อสู้ของเด็กสาวกับปลาตัวใหญ่ก็รู้ผล หวังเลียงเฟิงสาวคันเบ็ดเอามัจฉาตาย
มรกดตัวใหญ่ขึ้นมา ชูมันให้หลีเหวินหลงดูพร้อมรอยยิ้มกว้างแบบเด็กน้อย
“ข้าตกได้แล้ว! เจ้าดูสิ นี่คือนปลาตัวแรกในชีวิตที่ข้าตกได้เลยนะ!”

เห็นนางยินดีจนแทบกระโดดโลดเต้น หลีเหวินหลงก็หลุดหัวเราะออก

มา รับปลามาจากหวังเลียงเฟิงแล้วปล่อยลงในลังไม้ของพวกตน เขาเห็นสตรีสามคนถลิ่งตามองพวกเขาอย่างตกตะลึง

สตรีหนึ่งตกตะลึงจนหน้าซีด มัจฉาลายมรกตนั้นนางต้องใช้เวลารั้งสามปีกว่าจะตกได้หนึ่งตัว นางในตอนนั้นมีพลังมนตราลึดำด้วย เมื่อพบชูไปหลัน ลูกศิษย์คนนี้ก็ต้องใช้เวลารั้งสองปีกว่าจะตกมัจฉาลายมรกตได้สักตัว สตรีหนึ่งยังมองว่าชูไปหลันนั้นคืออัจฉริยะ แต่...แต่...

“ข้าได้อีกตัวแล้ว!” หวังเลียงเฟิงผลิยิ้มเต็มหน้า ยืนมัจฉาลายมรกตตัวที่ใหญ่กว่าเดิมให้หลี่เหวินหลงปลดจากเบ็ดไปใส่ในลังไม้

ชูไปหลันมีสีหน้าไม่สู้ดี มองหวังเลียงเฟิงและมองไปยังเหยื่อทั้งสองตัวเหยื่อของนางมีความสดใหม่มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด เหตุใดเหล่ามัจฉาลายมรกตจึงได้กรูกันว่ายเข้าไปหาเหยื่อของหวังเลียงเฟิงโดยไม่มองเหยื่อล่อของนางเลย

หวังเลียงเฟิงตกปลาได้ซ้ำๆ จนเธอไม่มีท่าที่ตืออกดีใจเหมือนสามตัวแรกแล้ว พอเมื่อยแขนจากการโยนเหยื่อล่อลงน้ำ ก็หันไปกวักมือเรียกหลี่เหวินหลงแล้วกล่าว “ข้าเมื่อยแล้ว เจ้ามาเปลี่ยนหน้าที่กับข้าเถอะ อย่าลืมนะว่าต้องตกให้ข้าสิบตัว”

“เจ้าก็ตกได้เกินยี่สิบตัวแล้ว ยังไม่พออีกหรือ” หลี่เหวินหลงคิดว่าหวังเลียงเฟิงช่างโลกมากเสียจริง แต่กลับไม่ได้รู้สึกรังเกียจเหมือนที่รังเกียจพวกสำนักวิหคทะยานฟ้า

หวังเลียงเฟิงถลิ่งตาใส่เขา “มัจฉาลายมรกตตกได้ง่ายขนาดนี้ ข้าไม่บอกให้เจ้าตกให้ข้าสามสิบตัวก็ดีเท่าไรแล้ว” หวังเลียงเฟิงรู้สึกคล้ายถูกอีกฝ่ายหลอกเอาพีชสวรรค์ไปถึงห้าตันด้วยปลาที่ตกได้อย่างง่ายดายจึงยึดคันเบ็ดใส่มือเขา แล้วเดินไปจับขอบลังไม้ มองมัจฉาลายมรกตที่ตนตกมาได้แหวกว่ายไปมาด้วยสายตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข

คำว่า ‘มัจฉาลายมรกตตกได้ง่ายขนาดนี้’ ทำให้สีหน้าของสมาชิกในสำนักวิหคทะยานฟ้าอย่าแย่นัก สตรีหนึ่งมองหวังเลียงเฟิงแล้วหันไปส่งสายตา

คาดคั้นใส่หูไปหลั่น คล้ายอยากทวาดถามศิษย์ว่าเหตุใดจึงยังตกไม่ได้สักตัวอีก!

หูไปหลั่นหน้าเสีย พอเห็นหลี่เหวินหลงเตรียมจะตกปลา สีน้าก็ดีขึ้น หลี่เหวินหลงมีพลังมนตราสีเหลืองระดับกลาง ถือว่าต่ำตมมากในหมู่ผู้ฝึกวรยุทธ์ มัจฉาหลายมรกตคงจะไม่สนใจเขา... หารู้ไม่ว่าหลี่เหวินหลงมีพลังทเวะสถิตอยู่ในกาย เพียงเขาคลุ่มพลังมนตราไปที่คันทันเบ็ดกับเหยื่อล่อ พลังเขาก็กระตุ้นให้พลังทเวะจากปัสสาวะของอ้ายไปที่อ้าบทั่วเหยื่อล่อนั้นแปลงพลัง เหล่ามัจฉาหลายมรกตต่างว่ายกรูเข้าหาเหยื่อล่อ ก่อนที่มันจะตกถึงพื้นน้ำเสียอีก!

พริบตาเดียวหลี่เหวินหลงก็ได้มัจฉาหลายมรกตมาไว้ในครอบครอง เขาพยักหน้า “ตกง่ายจริงด้วย ขนาดพลังมนตราระดับล่างเช่นข้ายังตกมาได้ ดูท่าสำนักวิหคทะยานฟ้าคงจะกินมัจฉาหลายมรกตกันทุกวัน ใช่หรือไม่ท่านเจ้าสำนักสรี”

สรีฉิ่งหงิงหน้าเข้มเป็นดับหมู มองหลี่เหวินหลงด้วยสายตาเดือดดาลอย่างสุดระงับ นางคาดว่าหยางเสวี่ยหฺงูจะต้องมีเคล็ดลับในการตกมัจฉาหลายมรกตโดยง่ายที่ไม่ยอมเปิดเผยให้นางรู้เป็นแน่ และหยางเสวี่ยหฺงูคงต้องบอกหลี่เหวินหลง ตัวไร่คำอย่างชายหนุ่มผู้นี้จึงจับมัจฉาหลายมรกตได้ง่ายถึงเพียงนี้

สรีฉิ่งหงิงได้ยินเสียงเสียงหนึ่ง เลยหันไปมองหวังเลียงเฟิงที่นั่งไม่ไกลจากนางนัก เห็นว่าหวังเลียงเฟิงกำลังชำแหละมัจฉาหลายมรกตตัวหนึ่ง

หวังเลียงเฟิงตระหนักดีว่าห้ามจุดไฟในถ้ำ จึงคิดจะทำปลาดิบกิน ปลาดิบนั้นต้องจิ้มกับน้ำจิ้มถั่วจึงจะเข้ากันที่สุด หวังเลียงเฟิงลอบเข้าไปในมิติกำไลหยก โชคดีที่เธอเก็บเครื่องปรุงและอาหารบางส่วนในนั้น จึงหยิบมาทำเป็นน้ำจิ้มเลิศรส พอริตเลือดของมัจฉาหลายมรกตใส่ขวดเก็บไว้แล้วก็จัดเตรียมปลาตัวใหญ่

สรีฉิ่งหงิงเซิดหน้าขึ้น นึกชมในใจว่าหวังเลียงเฟิงนับว่าเป็นคนที่รู้จักเล่ห์คณหนึ่ง ถ้าแห่งนี้เป็นของสำนักวิหคทะยานฟ้า มัจฉาหลายมรกตก็เป็นสมบัติล้ำค่าของสำนัก การที่นางยอมให้หวังเลียงเฟิงกับหลี่เหวินหลงเข้ามาตกมัจฉาหลายมรกตที่ถ้ำแห่งนี้ถือเป็นการเมตตาสูงส่งที่สุด ดังนั้นหวังเลียงเฟิง

จะทำอาหารจากมังจฉายมรกตมาให้นางกินก็ถือว่าสมควร

สวีฉิงหนิงกำลังคิดว่าพอนางรับมังจฉายมรกตมากินแล้วจะเอ่ยปากยอมให้หวังเลียงเฟิงเข้ามาเป็นศิษย์สำนักวิหคทะยานฟ้าได้ หากให้หวังเลียงเฟิงตักมังจฉายมรกตมาให้พวกนางกินก็จะดีไม่น้อย

ขณะสวีฉิงหนิงกำลังคิดคำพูดที่จะเอ่ย หวังเลียงเฟิงก็แล่น้อมจฉายมรกตเสร็จแล้ว เธอยกใบไม้ที่วางรองเนื้อมปลาที่แลแล้วเดินมาทางสวีฉิงหนิง เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้าคลี่ยิ้มงดงาม แบนมือเตรียมรับเนื้อมจฉายมรกตมากิน “ขอบ...”

หวังเลียงเฟิงเดินผ่านนางไป จากนั้นก็วางเนื้อมปลากับน้ำจิ้มลงตรงหน้า แมวสี่ขาตัวใหญ่ ลูบหัวมันพร้อมกับบอก “เข้ากินซะ แม่เห็นว่าเจ้ามองมานานแล้ว”

‘มารดาของข้าน่ารักที่สุด!’ ผิงผิงยกขาหน้าขึ้นมาเกาะบาทหวังเลียงเฟิง แล้วเลียแก้มเด็กสาวหลายที มองไปยังสวีฉิงหนิงด้วยสายตาเยาะเย้ย ก่อนจะก้มหน้ากินปลาที่มารดาเตรียมมาให้อย่างผ่าเผย

สวีฉิงหนิงสีหน้าไม่ดีนัก และยิ่งย่ำแย่ลงเมื่อหลี่เหวินหลงหัวเราะออกมาเสียงดังอย่างหาได้ยาก

ชายหนุ่มมองสวีฉิงหนิง และมองหวังเลียงเฟิงที่ทำหน้างุนงง เขาหัวเราะจนตัวโยนขณะใช้แรงดึงสายเบ็ดที่เกี่ยวมังจฉายมรกตเข้าหาตัว

“มีอะไรหรือ” เห็นหลี่เหวินหลงหัวเราะดังลั่นถ้าโดยไม่มีปี่มีขลุ่ย หวังเลียงเฟิงจึงงุนงงยิ่งนัก

“ไม่มีอะไร” หลี่เหวินหลงกล่าวอย่างยากลำบาก “เจ้าไม่ต้องสนใจข้า เราต้องรักษาหน้าให้ใครบางคน”

สวีฉิงหนิงมองหลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิงด้วยสายตาฟาดฟัน ออกากจะสังหารให้ตายไปทั้งคู่ แต่ติดที่หลี่เหวินหลงเป็นองค์รัชทายาท หากเขาเป็นอะไรไปในเขตสำนักของนาง ราชสำนักอาจมาเอาเรื่องที่สำนักวิหคทะยานฟ้าได้ หวังเลียงเฟิงไม่สนใจท่าที่แปลกๆ ของหลี่เหวินหลง พอพยัคฆ์วิหา

กินปลาหมดย่างรวดเร็วก็เดินตามเธอต้อยๆ คล้ายอยากกินอีก เหล่าสัตว์
ศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่น้อยหน้า กรูกันเข้ามาล้อมหวังเลี้ยงเฟิง ส่งสายตาว่าอยาก
กินด้วย

หวังเลี้ยงเฟิงแล่นือปลาที่เหลือให้พวกมันทุกตนและให้หลี่เหวินหลง
ยกเว้นพยัคฆ์ทิวแล้วกล่าว “ผิงผิงกินพอแล้วนะ เอาไว้กลับบ้านค่อยกินต่อ
นะลูก”

พยัคฆ์ทิวคอดก เห็นสหายทุกตนกินมัจฉาลายมรกตที่เหลืออย่าง
มีความสุขก็ส่งเสียงเบาๆ ด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะวิ่งออกไป เดินลัดเลาะ
ไปทางอื่น หวังจะล่ามัจฉาลายมรกตตัวที่ดีที่สุดกลับมาให้หวังเลี้ยงเฟิงทำ
อาหารให้มันกิน

‘เสียของ! เสียของยิ่งนัก!’ สวีฉิงหนึ่งซบฟันจนแทบแหลก หวังเลี้ยง-
เฟิงเอาของดีเช่นมัจฉาลายมรกตไปให้เหล่าสัตว์เดรัจฉาน ช่างเสียของเสียนี้
กระไร!

สวีฉิงหนึ่งส่งสายตาให้อาหลี่ สาวใช้ผู้นั้นรออยู่ก่อนแล้ว จึงเดินไป
ส่งยิ้มบางๆ ให้หวังเลี้ยงเฟิงพร้อมถามออกมา

“คุณหนูหวังเจ้าคะ ให้ป่านำส่วนหัวกับก้างไปทิ้งให้ดีหรือไม่เจ้าคะ”
หัวกับก้างของมัจฉาลายมรกตนั้นคือของล้ำค่า อาจดีกว่าส่วนเนื้อ
ด้วยซ้ำ อาหลี่คิดว่าหวังเลี้ยงเฟิงดูท่าทางโง่งม พอนางแสรังหยาบยื่นหน้าใจให้
ก็ไม่อยากจะคิดเก็บสองส่วนนี้เอาไว้

หวังเลี้ยงเฟิงยังไม่ทันได้ตอบอะไร เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็กรูกันเข้ามากิน
ส่วนหัวกับก้างจนหมด ก่อนจะเดินกลับไปกินส่วนเนื้อของตนต่อ หวังเลี้ยง-
เฟิงเห็นดังนั้นก็ยิ้มให้อาหลี่

‘พวกเดรัจฉานน่าตาย!’ อาหลี่ลอบกำหมัดแน่น แต่สีหน้ายังยิ้มยิ้ม
และกล่าว “ดูว่าคุณหนูหวังจะมีฝีมือทำอาหารเลิศรส เดรัจฉานน้อยพวกนี้จึง
ได้กินจนหมดไม่เหลือ ตอนนี้อาหลี่ก็หิวแล้วเช่นกัน ดังนั้น... เห็นแก่
ที่เจ้าสำนักสวียอมให้พวกท่านเข้ามาตักมัจฉาลายมรกตในถ้ำแห่งนี้ ช่วยทำ

อาหารจากมังจฉายมรกตทำให้เจ้าสำนักของบ่าวสักอย่างเพื่อแสดงไมตรีระหว่างเรา ได้หรือไม่เจ้าคะ”

การอ้างถึงบุญคุณที่ย่อมให้หวังเลี้ยงเฟิงซึ่งเป็นคนนอกได้รับสมบัติล้ำค่าอย่างมังจฉายมรกต และไมตรีกับสำนักวิชิตะยานฟ้า ประกอบกับหวังเลี้ยงเฟิงในยามนี้มีมังจฉายมรกตอยู่มากมาย เพื่อแสดงถึงความมีน้ำใจสำนึกในบุญคุณ หวังเลี้ยงเฟิงจะต้องยอมทำอาหารมาให้กินอย่างแน่นอน หลังจากนั้นนางก็จะกล่าวชมอีกฝ่ายสักสองสามคำ และได้อาหารจากมังจฉายมรกตมากินด้วยเช่นกัน

หลี่เหวินหลงลอบมองหวังเลี้ยงเฟิง เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เองก็ลอบมองมารดาของตน สวีฉิงหนึ่งลอบยิ้ม หวังเลี้ยงเฟิงจะโง่งมแค่ไหนก็ต้องรักษาหน้านางที่เป็นถึงเจ้าสำนักวิชิตะยานฟ้ากระมัง เอ่ยปากขนาดนี้ก็ควรจะสำนึกไว้ดีกว่ากำลังเสียมารยาทกับผู้อาวุโส ผู้เป็นเจ้าของมังจฉายมรกตที่แท้จริง!

หวังเลี้ยงเฟิงมองรอยยิ้มของอาหลี่ นานจนอาหลี่เริ่มเมื่อยแถมและตีสีหน้าไม่ถูกเข้าไปทุกที เธอเอ่ยถามเสียงนุ่มพร้อมกับยิ้มหวาน “เหตุใดจำเป็นต้องทำอาหารให้พวกเจ้าด้วย”

อาหลี่แข็งค้ำง พอลังสติก็พูดขึ้นเสียงเบา “ก็เพื่อไมตรี...”

“เท่าที่ข้าทำได้ ผู้ที่จับมังจฉายมรกตมาไว้ที่นี่คนแรกก็คือแม่ของหลี่เหวินหลงมิใช่หรือ แต่ตอนแรกที่พวกข้ามาขอมังจฉายมรกตจากพวกเจ้าก็ไม่เห็นว่าพวกเจ้าจะมีไมตรียอมให้พวกข้าได้เข้ามาจับเลย...” หวังเลี้ยงเฟิงกล่าวทั้งที่ใบหน้ายังยิ้มแยม “และที่พวกข้าเข้ามาในถ้ำแห่งนี้ได้ เป็นเพราะไมตรีหรือเพราะพวกเจ้าอยากได้คัมภีร์ของเหวินหลงกันแน่ ถ้ามัวแต่ก่อกวนดิหรือไม?”

“เจ้า! บังอาจ!” อาหลี่หน้าเปลี่ยนสี

หวังเลี้ยงเฟิงยิ้มให้นาง “หากอยากได้อาหารจากข้าก็บอกได้นะ ข้าพอจะมีผลไม้บ้าง จะแบ่งให้สักสองผล หรือไม่...” หวังเลี้ยงเฟิงหันไปมองซูไปหลัน “ก็รอให้คนของเจ้าจับมังจฉายมรกตมาให้ได้ แล้วข้าจะยอมมีไมตรีนำมาทำอาหารให้พวกเจ้ากิน ขอคำตอบแทนเป็นเลือดของมังจฉายมรกตก็พอ ส่วน

มันฉลาดแย่มากพวกนี้ ข้าได้มันมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของข้ากับเหวินหลง พวกเจ้าไม่เกี่ยว อยากขอมันจากข้า ได้... แต่ต้องเอาของที่มีค่าเท่ากันมาแลก ข้าถึงจะมอบให้พวกเจ้าสักตัว ตอนนี้พวกเจ้ามีของที่มีค่าเท่ากับมันฉลาดแย่มากของข้าหรือไม่”

“เจ้า... เจ้ากล้า...” อาหลี่กำหมัดแน่น อยากตบหน้าหวังเลียงเฟิงเหลือเกิน

“ข้ากล้า ใช่! ข้ากล้าเอาของวิเศษพวกนี้ให้ลูกๆ ทุกตัวของข้ากิน แต่ข้าจะไม่ยกให้พวกเจ้า และจำเอาไว้! ห้ามมาเรียกลูกๆ ของข้าว่าเดรัจฉาน!” หวังเลียงเฟิงกล่าวเสียงดังก้องไปทั้งถ้ำ

หลี่เหวินหลงปล้นเข้าใจ ที่แห่งนี้ก็ไม่ใช่ที่อาหลี่เรียกสัตว์เลี้ยงแสนรักของตนเองว่าเดรัจฉานนี่เอง เขายิ้มกว้าง หยิบมันฉลาดแย่มากตัวสุดท้ายถือเดินผ่านอาหลี่ที่โกรธจนตัวสั่น แล้วยื่นมันให้หวังเลียงเฟิง

“เจ้าจับได้ครบแล้วหรือ” หวังเลียงเฟิงถาม เบนสายตามามองหลี่เหวินหลงด้วยแววตาที่ฉายความนุ่มนวล

“ครบแล้ว แถมให้เจ้าอีกสองตัวด้วย” หลี่เหวินหลงเอ่ยพร้อมรอยยิ้มบาง เหลือบมองอาหลี่ที่จ้องหวังเลียงเฟิงไม่วางตา ทำให้อาหลี่สำนึกได้ว่าหวังเลียงเฟิงคือคนขององค์รัชทายาท นางไม่ควรไปหาเรื่อง

อาหลี่หลบไปยืนกระพืดกระพืดอยู่ข้างสวีจิงหนิง สวีจิงหนิงเองก็กราดเกรี้ยวจนไม่อยากมองสองคนนั้น พวกนางหันไปมองซูไปหลันที่ยังยืนนิ่งคล้ายอยากให้ซูไปหลันแสดงอภินิหารตมัจฉาฉลาดแย่มากได้มากกว่าฝ่ายตรงข้าม ทว่าเหล่ามันฉลาดแย่มากกลับไม่สนใจเหยื่อล่อของซูไปหลันเลยสักนิด ดวงหน้าดงามปานบุปผาของคุณหนูตระกูลซูซิดเมื่อดรวากับกระดาด

“อร่อย” หลี่เหวินหลงที่กินเนื้อมันฉลาดแย่มากไปหนึ่งคำกล่าวขึ้นเสียงดัง “มิน่า เจ้าสำนักสวีจิงหวงแหนพวกมันนัก รสชาติดีเยี่ยม เข้ากับน้ำจิ้มถั่วนี้มาก”

“เขาว่าปลาตัวเล็กเนื้อจะแน่นกว่าปลาตัวใหญ่นะ ข้าว่าจะลองกินตัวเล็ก

ดูว่าอร่อยกว่าหรือไม่” หวังเลี้ยงเฟิงได้มีจฉายมรกตมาหนึ่งลังใหญ่จึงยิ้มแย้มอย่างมีความสุขยิ่งนัก

“ปลาที่ติดเบ็ดของเจ้ากับขำมีแต่ตัวใหญ่” หลี่เหวินหลงหยิบเนื้อปลาของตนบ้วนทิ้ง “เจ้าคงไม่ได้กินปลาตัวเล็กหรอก”

“เช่นนั้นเราไปตกปลาตัวใหญ่ให้หมด เหลือแต่ปลาตัวเล็ก แล้วก็ลองจับปลาตัวเล็กๆ มากินดีหรือไม่” หวังเลี้ยงเฟิงเสนอความคิดเห็น

แต่ละคำพูดของชายหญิงคู่นี้พานทำให้เจ้าสำนักสวีเสบคอคล้ายจะกระอักเลือดออกมา ยิ่งมีจฉายมรกตตัวใหญ่ยิ่งมีพลังมาก หวังเลี้ยงเฟิงกับหลี่เหวินหลงร่วมด้วยช่วยกันตกพวกมันไปถึงครึ่งร้อย ตอนนี้มีจฉายมรกตเหลือน้อยลงทุกที นางเริ่มเสียใจแล้วว่าที่หลงกลหลี่เหวินหลงยอมให้พวกเขาเข้ามาในถ้ำแห่งนี้

เห็นเหล่ามีจฉายมรกตตัวใหญ่หลายตัวที่ว่ายอยู่ในลังไม้ของพวกเขาหวังเลี้ยงเฟิงแล้ว สวีฉิงหนิงก็กำหมัดแน่นจนเล็บจิกลงกับเนื้อฝ่ามือจนเลือดออก นางหันไปตวาดชูไปหลันเสียงดัง “หลันเออร์! เจ้ายังตกไม่ได้สักตัวเลยหรือ!”

ชูไปหลันในยามนี้มีสีหน้ายิ้มแย้ม เหล่ามีจฉายมรกตไม่สนใจเหยื่อล่อของนางเลย เพราะเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ที่เห็นพฤติกรรมดูถูกที่นางมีต่อหวังเลี้ยงเฟิง พวกมันจึงลอบเปล่งพลังออกมาเรียกเหล่ามีจฉายมรกตให้มาอยู่ฟังหวังเลี้ยงเฟิงกับหลี่เหวินหลงจนหมด ก็เลยไม่มีจฉายมรกตตัวใดว่ายเข้าไปใกล้เหยื่อของชูไปหลันเลย

ชูไปหลันพ่ายแพ้ให้หวังเลี้ยงเฟิงที่คิดว่ามีพลังมนตราสีม่วง และยังพ่ายให้หลี่เหวินหลงที่มีพลังมนตราเพียงสีเหลืองอีก ตั้งแต่เกิดมานางไม่เคยรู้สึกตกต่ำเช่นนี้ ดวงตาคุ้งามแดงกำล้ายจะระอาให้อู๋มร่อ พอณูสวีฉิงหนิงตวาดหยาดน้ำใสๆ ก็ไหลออกมาจากตา นางกัดริมฝีปากแน่น พยายามไม่ให้ตนเองสะอื้นจนตัวโยน

“คุณหนู...” เห็นท่าทางชูไปหลันเป็นเช่นนั้น อาหลีปวดใจเหลือประมาณ

ตัวต๋ายตามองหวังเลียงเฟิงกับหลี่เหวินหลงที่ยังพูดคุยกัยออกล้อกันอย่างไม่สนใจพวกนาง อาหลี่เจี๊บบั่แทนคุณหนูของนางเหลือเกิน จึงหันไปกระซิบบางอย่างกับสวีฉิงหนิง

สวีฉิงหนิงเบิกตากว้างมองอาหลี่ จากนั้นก็มองไปยังเหล่ามั้จฉายา มรกตจำนวนมากที่อยู่ใล้งของพวกหวังเลียงเฟิง ลักพักจึงพยักหน้ารับอาหลี่เห็นเช่นนั้นก็กล่าว “บ่าวจะไปเอาอาหารมาให้พะเจ้าคะ!”

เสียงนางดังเกินกว่าจะพูดกับแค่สวีฉิงหนิง ทำเอาหวังเลียงเฟิงคิ้วกระตุก คิดใใจว่าแม่สาวใช้นี้คงตั้งใจประชดประชันเธออย่างแน่นอน

หลี่เหวินหลงจับมือเธอเอาไว้ทันใด หวังเลียงเฟิงมองเขา ก่อนจะเห็นว่าดวงตาของหลี่เหวินหลงดูน่าขนลุกวูบหนึ่ง ปริบตาเดียวก็กลับเป็นปกติ หวังเลียงเฟิงมองใ้แน่ใจ พอไม่เห็นอะไรก็รีบกว่าตนตาผาดไปเอง

“ผิงผิงของเจ้าไปไหนหรือ”

หวังเลียงเฟิงไ้ได้ยินคำถามของหลี่เหวินหลงก็ก้มมองเหล่าสัตว์คักดีสิทธิ์ ทั้งหลาย อุทานใใจว่าแยะแล้ว! ผิงผิงหายไปจริงๆ ด้วย คงเพราะเธอไม่ยอมให้มันกินมั้จฉายา มรกตเพิ่มอย่างแน่นอน

หวังเลียงเฟิงพูดลุกขึ้นเดินไปทางปากถ้ำที่เห็นผิงผิงบ้วนเบี่ยนอยู่ตรงนั้นก่อนหน้านี้ กล่าวขึ้นโดยไว “ข้าจะไปตามเขา”

หลี่เหวินหลงหยัดกายลุกขึ้น กำลังกล่าวว่าจะไปด้วย ทว่าผืนดินกลับลั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ผนังกำลังเคลื่อน... “เฟิงเออร์!” หลี่เหวินหลงร้องเรียกหวังเลียงเฟิงหนึ่งเสียง

เด็กสาวหันมา กำลังอัปากจะเรียกเขา แต่ผนังที่ใหญ่และหนาของถ้ำกลับเข้ามาขวางกั้นระหว่างเขากับหวังเลียงเฟิงเอาไว้ ฉิงฉิวองไวที่สุดกระโจนไปหามารดาได้ทันก่อนที่ผนังจะกระทบกัน

หลี่เหวินหลงหันมาก็พบว่าผนังด้านหนึ่งเคลื่อนมากระแทกกับล้งไม้ที่ใ้ล้มั้จฉายา มรกตจนล้งแตก เหล่ามั้จฉายา มรกตมากมายกระโจนกลับลงไปใ้ทะเลสาบ เขามองไปยังพวกสวีฉิงหนิง ทันไ้เห็นรอยยิ้มมุมปากของ

เจ้าสำนักวิหคทะยานฟ้า

ทุกอย่างสงบลง หลีเหวินหลงถูกขังไว้กับสุนัขสองตัวและแมวหนึ่งตัว เขามองทะเลสาบที่มีผืนน้ำเคลื่อนไหวเข้ามาที่กลาง และน้ำจากทะเลสาบก็ราวกับถูกสูบออกไป หลีเหวินหลงหลุบตาลงต่ำ พยายามข่มอารมณ์อย่างถึงที่สุด สุดท้ายเขาก็หันไปชกผนังที่กั้นขวางระหว่างตนกับหวังเลียงเฟิงอย่างแรง ผืนผนังพังหลาย เขาก็ยังไม่เห็นหวังเลียงเฟิง

อ้ายเป่าเอาเท้าเขี่ยผนังถ้าที่ยังหลงเหลือกลิ่นตัวหวังเลียงเฟิง ก่อนที่มัน และสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดจะหันมองหลีเหวินหลง แววดตาขององค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ครานี้อำมหิตยิ่งนัก